

**KATOLIŠKI
MISIJONI**

**LAS MISIONES
CATOLICAS**

AGOSTO 1977

OBRAS MISIONALES PONTIFICIAS

por mons. Joaquín GOIBURU,

Secretario general de la Pontificia Unión Misionera

(Continuación.)

UNIVERSALISMO MISIONERO

La Jornada mundial de las Misiones nació bajo el signo del universalismo misionero.

Según Pablo VI: "La difusión, entre el Pueblo de Dios, de la doctrina sobre el universalismo misionero, es la primera y más importante finalidad que se asignó a esta Jornada desde su inicio... Este mismo universalismo misionero ha constituido también el motivo fundamental de todas nuestras exhortaciones... con ocasión de este domingo misionero de octubre... Esta responsabilidad misionera, de dimensión universal, está, por otra parte, en perfecta consonancia con las exigencias misioneras universales que dimanán de la principal nota de la Iglesia, que es la catolicidad; del bautismo y de la confirmación; de la liturgia, especialmente de la celebración eucarística; de la gravísima responsabilidad misionera del Papa y de los obispos; del extenso, reiterativo y claro magisterio pontificio sobre la cooperación a la actividad misionera de la Iglesia; de los documentos promulgados por el Concilio Vaticano II" (Mensaje de 1976). En los Mensajes de 1971 y 1975 alude también Pablo VI a los signos de los tiempos, como corroboración de esta misma necesidad y urgencia del universalismo misionero "por las múltiples posibilidades que ofrece hoy el mundo moderno para una penetración universal y simultánea del Mensaje evangélico".

Esta universalidad de la Jornada Misionera la hemos de saber defender contra todos aquellos que hoy la critican y hasta la rechazan. Uno de los más eficaces y célebres promotores de la Jornada mundial de octubre, el obispo Fulton Sheen, director nacional que fue en Estados Unidos de la Propagación de la Fe, solía dar lecciones de pedagogía misionera efficacísima a millones de oyentes, que la oían complacidos ante las pantallas de la televisión estadounidense. Así, por ejemplo, se expresaba en cierta ocasión: "La diócesis, la parroquia o el individuo que prefiere gastar todas sus propias energías en casa, antes de emplearlas en las misiones lejanas, es semejante al que, temiendo un empobrecimiento del corazón por el fluir de la sangre hasta las extremidades del organismo, levanta barreras para detener la sangre en el corazón. Este tal, bien pronto advertirá que las manos y los pies quedan paralizados y que también el corazón se debilita. Del mismo modo, el Cuerpo místico de Cristo tiene necesidad de que se haga correr la sangre hasta las partes más lejanas del organismo, para que vuelva al corazón más rica. La parte derecha e izquierda del corazón no tienen comunicación directa entre sí. Solamente pueden comunicarse enviando la sangre a través de todo el cuerpo. De esta manera habrá unión y comunión entre todos los cristianos en la Iglesia. Sólo cuando haya unión con todos los miembros del Cuerpo místico, a través del mundo entero, podrá verificarse la plena renovación de la Iglesia".

(Sigue.)

OČETOVA BESEDA

Mnogi mislijo na pripravo misijonske nedelje. V vsem misijonskem prizadevanju ima ta dan poseben pomen:

Zmotno je mišljenje, da je misijonska nedelja v letu zato, da nekako „opravimo“ še to dolžnost, kakor smo tekom leta opravili druge.

Pavel VI. se dobro zaveda, kako se kmalu lahko prikrade tako skrivljeno mišljenje, ki naj potolaži krščansko vest.

„Mnogi krisajani si predstavljajo – tako pravi v pismu za misijonsko nedeljo – da so svojo misijonsko dolžnost opravili s tem, da za misijone na misijonsko nedeljo nekaj molijo in dajo nekaj miloščine v isti namen. Taki pravi pomen tega praznovanja premalo razumejo, saj gre vendar za dolžnost, ki izhaja iz same narave Cerkve in nas nenehno veže v vesti, kakor nas skozi vse leto veže dolžnost ljubezni do bližnjega.“

Ljubezen ni dolžnost za praznike, ampak za vsak dan. Papež pravi, da misijonska dolžnost veže v vesti in tudi vsak dan kot ljubezen. Kaj hočemo še več?

... „Da bi se misijonska zavest božjega ljudstva še utrdila, naj se priporočajo vsakdanje molitve in žrtve. Misijonska nedelja pa naj bo še poseben izraz te zavesti.“

Kakor nam posamezni prazniki osvežijo vero in življenje, tako naj tudi misijonska nedelja osveži našo vestno odgovornost za misijone. Praznik svetega Rešnjega Telesa ni zato, da bomo le takrat evharistično živeli. Živeti moramo neprestano. A praznik sam nam je pobuda, da si osvežimo vero v Evharistijo in da premislimo, kakšno je naše evharistično življenje. Tako je z misijonsko nedeljo. Ni potuha, da bi si z njo nekako pritisnili oblič na srce: opravili smo svojo dolžnost. Je pobuda, da se obnovimo v svoji odgovornosti in pregledamo, ali je naše misijonsko delo res naša vsakodnevna skrb.

Zato Pavel VI. obširneje govori o papeških misijonskih družbah, ki niso slučajne in priložnostne organizacije, ampak sredstvo, da se v njih vsi povežemo v delu za ves misijonski svet.

„Tak sestav misijonskega sodelovanja v Cerkvi obsega vse: od papeža do zadnjega vernika. Vsak škof, vsak duhovnik in vsak vernik mora sodelovati pri celotni dejavnosti Cerkve. Papeške misijonske družbe so prav zato, ker so papeške, tudi vseh škofov in vsega božjega ljudstva.“

Tako misijonska nedelja vnaša v misijonsko delo zavest skupnosti, v delu za vso misijonsko Cerkev.

F. S.

LEPI SPOMINI NA MONS. KERECA

Napisal dr. JANEZ JANEŽ, Formoza

Salezijanec Tone Vode nam je iz Italije poslal fotokopijo pisma, ki ga je misijonski zdravnik dr. Janež pisal misijonarju Majcenu, le-ta pa ga je poslal v uporabo sobratu v Italijo. Pismo je dragocen doprinos slovenski misijonski zgodovini, zato ga objavljamo dobesedno, ohranjujoč tudi dr. Janežev stil pisanja.

Ko ste bili v bolnici, ste se pogosto spomnili mons. Kereca in v skoraj vsakem pismu ga omenjate. Mislim, da nihče tako ne pozna dela in življenja mons. Kereca kot Vi. Za Vami pridejo naše čaotunške sestře, ki gotovo dobro poznajo čaotunški del monsignorjevega življenja, saj so že pred njim v Čaotungu bile. Prvi kamilijanci so prišli v monsignorjevo prefekturo šele 1946 in nekateri z menoj 1948. Monsignor Kerec jim je izročil del prefektore v misijonsko oskrbo. Poznali so torej monsignorja le par let, malo zvez so imeli z njim radi razsežnosti prefektore in težav potovanja, in še kadar so ga iskali, so ga največ iskali za gmotne potrebe. Se mi zdi, da nima mnogo pomena od kamilijancev iskati mnogo podatkov ali vtisov o monsignorjevem delu. Ko s kamilijanci govorim o monsignorju, mi takole pravijo: povabil nas je v svoj misijon, brez njega ne bi šli na Kitajsko. Ko smo na terenu bili, smo pač morali po svoje orati. Imel je velike načrte in ideje za razvoj prefektore, bil je močnega misijonskega duha, bil vesel, da nas je v prefekturi imel... a časi nam tam naklonjeni niso bili... vse je le pri željah in načrtih ostalo... Takole mi kamilijanci pravijo, ko govorim o pokojnem monsignorju. Imajo ga v lepem spominu, a na njegovo življenje gledajo le iz ozkega stališča in redkih kontaktov zadnjih par let monsignorjevega misijonskega dela, v kolikor so ga iskali za materialne potrebe njim izročenege teritorija.

Jaz sem z monsignorjem Kerecem stopil v pisemske zveze takoj po odhodu z doma, ko sem slišal, da je monsignor bil v Rimu in iskal zdravnika za čaotunško bolnico. On in g. Lenček sta naredila vse mogoče, da sem lahko odšel v monsignorjevo prefekturo. Ves vesel me je sprejel v Čaotungu in potem sva se skozi 4 leta skoraj vsak dan videla in o marsičem pogovarjala. Zame je monsignor Kerec velik človek, velik misijonar. Brez njega Kitajske videl ne bi in ko sem pri njemu bil, je bil zame ne le glava prefektore, ampak skrben oseben prijatelj, ki je naredil vsemogoče, da bi uspel, da bi zadovoljen bil. Osebnost je bil skromen in mnogo je molil, zlasti rožni venec. Ne morem pozabiti, kako je bil v skrbeh za moje začetke kirurgije v tisti kirurški puščavi. Ko sem kmalu po prihodu v bolnico moral narediti prvi cesarski rez, je bil zelo zaskrbljen, kako bo šlo. Prišel je v operacijsko sobo. Ni gledal poteka operacije, ob robu sobe je hodil in rožni venec molil. Naslednji dan nas je povabil na kosilo in povedal, kako je vesel, da

sta dve življenji z operacijo rešeni... Veselil se je z nami uspehov, pri neuspehih nas je tolažil in korajžo dajal. In to ni bil edini slučaj. Če je vedel, da imamo kako nevarno operacijo, je gotovo prišel med operacijo molit rožni venec – v operacijski sobi ali pa na vrtu pred operacijsko sobo. To so neizbrisni spomini. Skupaj sva delala načrte, kako bomo razvili naše bolniško delo, kako bomo povečali bolnico, kako revnim pomagali. Na obzorju pa so se z naglico začeli zbirati temni oblaki, kmalu je vse temno postalo, končno je prišla maocetungova drhal in znašli smo se v težkih časih. Za nas vse je delo šlo še naprej, načrti so bili končani in smo le čakali, kaj bodo z nami naredili... Za monsignorja in naše požrtvovalne sestre v bolnici je misijonsko delo na terenu končalo. Zame in za kamilijance – ki smo šele proti koncu monsignorjevih let na njegovo povabilo prišli na misijonski teren, je doba v prefekturi monsignorja Kereca pomenila le misijonski novicijati in smo z resnim delom začeli šele na Formozi, kjer imajo kamilijanci lepo razvit misijon in središče tega misijona je Marijina bolnica v Lotungu. Letos praznujemo 25 letnico te bolnice; patri s pisanjem, vabili, akademijami in podobnim zunanjim pompom, jaz pa v tako ogromnem delu kot še v nobenem letu mojega 40-letnega kirurškega življenja. Da smo danes na Formozi, da lahko praznujemo lepih 25 let bogatega dela – je zasluga monsignorja Kereca. Ko bodo kamilijanci slavili 25-letnico, ne vem, koliko se bodo spomnili našega monsignorja. Sam se ga bom gotovo spomnil, kot se ga pogosto spominjam, zlasti pri operiranju; in ga pogosto pogrešam... kako bi mirno delal nevarno delo operiranja, če bi ob steni monsignor rožni venec molil...

Ko se spominjamo monsignorja Kereca, ne smemo pozabiti dejstva, zakaj mu je bilo poverjeno vodstvo čaotunške prefekture. Vsa prefektura je bila v rokah kitajskih duhovnikov in kitajskega škofa. V prefekturi je postalo marsikaj narobe, kitajski škof je ostavko dal, prefektura je brez glave in vodstva ostala. Cerkveno vodstvo je iskalo primerno osebo za vodstvo prefekture. Položaj, za katerega se nihče potegoval ni. Kocka je padla na našega monsignorja. Zakaj? Potrebna je bila oseba s posebnimi lastnostmi. Nekdo, ki pozna kitajsko naravo, ki je dober organizator in administrator, ki ima trdo roko a razumljivo srce, potrebno za pomirjenje duhov, goreč duhovnik-misijonar, itd., itd... Odgovorni so vse to našli v mons. Kerecu in ga poslali v Čaotung. Je to veliko priznanje in velika čast ne samo za mons. Kereca, ampak za vsakega sorojaka. V Čaotungu je goreče delal, uredil prefekturo, zidal cerkve, seminar, bolnico. Ker je delavcev manjkalo, je povabil kamilijance in jim izročil velik del prefekture. Bil je zelo vesele optimistične narave, zelo družaben, vsakdo je poznal „malega bradatega škofa“, vsi so ga spoštovali, bil je v dobrih odnosih z lokalnimi predstavniki oblasti, jih večkrat povabil na večerjo in oni njega, imel je mnogo diplomatskega smisla. V njegovi pisarni sem med knjigami videl mnogo inženirskih knjig in polno načrtov. Za vse zidanje je moral sam načrt narisati, delavcem razložiti in gradnjo osebno

nadzirati. Bil je vedno mladosten, poln energije, nikdar utrujen, in če smo na kak izlet šli, je on vedno prvi in najhitrejši bil, vse nas je posekal. Svoj sedež je imel v sredi mesta in je bil redek dan, da nas ne bi v bolnici obiskal, včasih parkrat na dan. Govoril je veliko jezikov. Nekoč smo jih šteli, našteali smo jih 13, za nekatere slaba številka in smo šaljivo dodali še prekmurščino in naredili 14 jezikov... Osebnost je bil zelo skromen, ponosen pa je bil na veliki prstan, visoko mitro in škofovo palico. Ali naj radi tega nanj kamne mečemo? Imel je vso pravico do tega in Kitajci imajo radi take zunanje znake avtoritete.

Nisem pisatelj, za pisanje tudi potrebnega časa nimam in nihče me ni vprašal, naj o monsignorju pišem. Teh par opazk o monsignorju Kerecu sem Vam napisal in naj bodo nekaj povzetek tega, kar sva o monsignorju v Lotungu govorila. Pri njem in naših dobrih sestrah sem v junanskih gorah našel mnogo toplote. Mons. Kerec me je spravil na misijonsko pot, jo hodim že trideseto leto in sem mu vedno hvaležen. Pred 25 leti me je monsignor z vsemi čaotunškimi sestrami spremil v Hongkongu na ladjo, ki me je s par kamilijanci odpeljala na Formozo. Težko je bilo to slovo, izgubil sem zadnji košček domačnosti, monsignor in sestre so me v čaotungu preveč scrkljali. Pozneje mi je večkrat pisal ali se na kak drug način oglasil, vedno vesel nad nadaljevanjem začetega dela in nad našimi uspehi, čutil je, da se njegovo misijonsko delo na Kitajskem nadaljuje. Monsignor Kerec je naš največji sodobni misijonar in je prav, če ga našemu mlademu rodu pomagata pravilno pokazati. Kanonizacija, svetništvo in podobno ni zadeva nas, ki smo preveč človeški in ni v našem območju. Dolžnost tistih, ki smo ga poznali, pa je, da ga pokažemo, kot smo ga doživeli. In kdorkoli je z njim živel in delal, ve, da je mons. Kerec bil velika osebnost – kot duhovnik-misijonar in človek.

ROŽNATA LUČ.

VLADIMIR KOS

Ko z meščevo leščerbo noč je mimo šla,
na prsih so češnji biseri vzplamteli.
Toda ko sonce v zelenih vodnjakih je pilo svežino,
trs je hvaležno šepetal.

Zares zdaj ne vem, kaj je lepše v vigredi pri nas:
v slap padajoče halje češenj v cvetu,
ali pa čisto zeleni valovi, ko slap se odpravi s sapo
do brega zadnjih sanj.

Ne vem, kaj je lepše, če spev ustavi čas.
Najlepše minute tečejo v Dejanje:
vino in kruh spremeni v živega Jezusa, da je z nami.
Rožnata luč z gozdov nebés.

SESTRI AGNES V SLOVO

S. MARIJA FRANČIŠKA NOVAK O.S.U., Tajska

Regina Coeli, Chiangmai, 13. aprila 1977, na *STOTI* dan po njeni smrti 3. jan. 1977. „Stoti dan“ je za Siamce bolj pomemben kot obletnica. Ker nisem imela časa pisati prej, pa pišem za to priliko, ki je hkrati siamsko NOVO LETO.

(Sestra) Agnes Vernooy, veliko, močno, trdno holandsko dekle, je vstopila 19-letna k uršulinkam, da se posveti misijonskemu delu. Ni bila učiteljica in tako je postala v tistih letih okrog 1930 „sestra laika“. Po končanem novicijatu so jo predstojnice poslale na misijon na Javo, ki je bila takrat holandska kolonija. Tam je skrbela za sirote in garala na misijonu, dokler ni druga svetovna vojna zajela tudi Javo (Indonezijo) in potisnila številne holandske sestre z drugimi v trda, kruta japonska taborišča. Tam je imela Sestra Agnes prilik za požrtvovalnost čez mero, vedno je bila, sestradana kot drugi, pripravljena na najbolj gnusna in naporna dela, in teh je bilo dovolj v taborišču. Nad 60 uršulinskih sester, in toliko drugih, je podleglo lakoti in boleznim, a sestra Agnes je po končani vojni izčrpana, a živa, mogla zapustiti taborišče! Pot jo je zanesla v Siam. Tu naj nadaljuje in dopolni svoje misijonsko delo, za katerega je bila rojena in kateremu se je z vso dušo posvetila.

Ko sem prišla l. 1951 iz Mater Dei, Bangkok, v Regina Coeli, Chiangmai, je tu sestra Agnes sama delala za tri hlapce in hkrati skrbela za številne uslužbenke, ki so bili na šoli potrebni. Z zgledom, z navodili, z ljubeznijo, požrtvovalnostjo je garala med njimi in zanje, prav kakor me druge v šolskih razredih med otroci. Jezikov se sestra Agnes nikoli ni dobro naučila. Ko je bila še mlada misijonarka, je bil uradni jezik na Javi še holandsščina in prilike za študij sploh ni bilo. Ko je prišla v Siam, si je pridobila nekaj francoščine, ki so jo takrat naše misijonarke največ rabile, potem nekaj angleščine, ki je vendar holandsščini bolj sorodna, seveda precej pristnih in prav izrazitih tehničnih siamskih izrekov za stike z uslužbenci in deklami, in pri tem je ostalo. Vso to mešanico, z dobrim delom svoje materinščine, je rabila v svojih odnosih z drugimi, in pravi misijonski čudež: vsi in vse, skoro vedno in povsod, smo jo razumeli. Prav zares čudež, in sestra Agnes, se zdi, ni trpela radi nerazumevanja!

L. 1955 je naša prva siamska provincijalka odprla novo šolo Regina Mundi (Vasudevi) v bangkoškem kitajskem predmestju. Sestra Agnes, s svojimi mnogimi možnostmi in izkušnjami na Javi, je bila kot nalašč za so-ustanoviteljico. Rade volje je sledila drobni, mali ljubeznivi tajski provincijalki v vroči Bangkok.

Tam sem jo spet našla, ko je sredi leta 1956 tudi mene provinci-
jalka poklicala v Bangkok. Ista močna, zmožna, požrtvovalna sestra
Agnes – fac totum. Čez nekaj let se je sestra Agnes vrnila na siamski
sever v Chiangmai in spet sem ji sledila, zdaj pred štirimi leti. Sestra
Agnes je bila kot vedno na čelu vseh del v šoli in okrog nje. Vsi
delavci in delavke so jo ubogali in spoštovali.

„Moje delo in vpliv je med njimi in to je moj misijon, prav tako
kot je tvoj med učiteljicami in učenkami,“ me je nekoč zavrnila, ko
je prišlo do nekega nesporazuma. Po očetovsko in materinsko je skr-
bela za nje in tudi za sirote in brezplačne gojenke iz primitivnih ple-
men, ki jih je tudi imela na skrbi. Vedno in znova so prihajali zaboji
z obleko in drugimi potrebščinami od radodarnih dobrotnikov, sorodni-
kov sestre Agnes na Holandskem, in to je delila svojim dragim z od-
prtimi rokami in srcem. Šla je tudi ven in nesla potrebnim na dom
oblačila, zdravila in drugo. Starko, zapuščeno in zanemarjeno, ki je
bila nekoč dekla pri nas in s katero je sin trdo ravnal, je imela še
posebno pri srcu in še toliko drugih, za katere ve samo Bog.

Vendar sestri Agnes, zdaj sredi svojih šestdesetih, se je zdravje
močno zrahljalo. Njeno srce je bolehalo, krvni pritisk ni bil daleč
normalen. Na koncu l. 1975 ji je zdravnik ukazal nekaj počitka. Nerada
ga je vzela, pa vseeno je ležala in počivala v leseni hišici s služkinjami,
kjer je imela sobico. 7. decembra nam je tam skoro umrla. Imela je
srčni napad, ne da bi kdo za to vedel. Po naključju je šla sosestra do

„Uboga starka, naša nekdanja dekla, je prišla k svoji dragi sestri Agnes na zadnji obisk.
Zdaj sta obe že v večnosti.“

„Naša draga s. Ksaverija Pirc in nekaj soseseter ob grobu sestre Agnes.“

nje in jo našla na pol mrtvo. G. Mirko ji je dal poslednje olje, zdravnik jo je poslal v bolnico in tam je po tednih spet okrevala, prava holandska korenina! Še enkrat jo je srčni napad povedel na rob groba, pa se je spet vrnila! To pot je zaprosila za odmor v domovini. Predstojnice so ji rade dovolile, če bo le prenesla! Tako je sredi februarja '76 odšla na Holandsko. Tam je bila spet hudo bolna, a ko je ozdravela, se je hotela vrniti na svoj ljubljeni misijon. Predstojnice so ji odsvetovale, sosesetre tudi, a prosila je in prosila, in tako se je v začetku novembra lani res vrnila. Suha, tiha, rahlo sklonjena, je bila samo še senca nekdanje krepke sestre Agnes. A misijonski plamen je še gorel z isto silo in otroci, delavci in delavke so se zgrnili okrog nje kot okrog ljubljene sestre in matere, ki se seveda mora vrniti med nje. Pred njo in še za njo so prišli zavoji iz Holandske, za Božič so razveselili premnoga srca, misijonsko srce naše sestre Agnes pa morda še najbolj. Tako je bila srečna na ta svoj zadnji Božič med nami!

Na Novo leto se je naša samostanska družina dobro pripravila, obnovila sv. obljube; vsega, tudi praznika na župniji se je sestra Agnes udeležila.

Ponedeljek 3. januarja je bil za vso deželo zelo velik dan: poroka prestolonaslednika Vachiralongkorn-a s princezino Somsawali. Z drugimi sestrami je šla sestra Agnes po sv. maši in zajtrku gledat dogodke v Bangkoku na televiziji. Malo pred deseto po televiziji je šla doli v perilnico iskat neke rjuhe za gojenke in tam ji je postalo slabo. Sesedla

se je na stol, kjer je toliko ur prešivala. Prav sem se vrnila od opravkov v mestu, ko mi je prišla sosestra povedat, da je sestri Agnes slabo. Ko sem jo šla pogledat, mi je bilo takoj jasno, da bo to pot zares. Sosestra je skušala poklicati zdravnika, jaz pa sem telefonirala g. župniku Mirku. Ni ga bilo doma, a betharram-ski predstojnik p. Urbani je bil takoj na razpolago in je že nezavestni sestri podelil poslednje olje. Nadaljevale smo molitev ob njej, otroci so prišli, delavci, služkinje in molili ob umirajoči ali že umrli sestri. Ko sta končno prišla zdravnik in zdravnica, je sestra Agnes že odšla. Niti uro ni trajal boj, če je to bil, tako pokojno je odšla, da nismo niti vedele trenutka, ne utrle njene zadnje solze.

R. I. P.

Prenesli smo jo iz perilnice v komunitetno sobo in ji tam pripravile lepo sprejemnico: Križ nad zglavjem, podobo Marije žalostne in svete Angele z veliko cvetja in zelenja. Januarja je tu polno rož. Prav nenavadno je padel hladen dež, sredi suhe dobe vse prve tri dni novega leta. Tedaj se je pa ustavil in popoldansko sonce je posvetilo na pare naše drage Sestre. Tako lepo, pokojno je ležala, ko so jo prišli kropit znanci in prijatelji od blizu in daleč. Prihodnji dan so prišli šolski otroci, razred za razredom v dolgih vrstah, vse od najmlajših do največjih. Sijamci se smrti boje in umrli se spremene v strahove „phi“. A ne tako sestra Agnes! Vse so z ljubeznijo zrle v njen lep, mirni obraz, iz katerega je odsevala vera v Vstajenje, vse naše upanje.

Pogreb v sredo 5. jan. ob devetih dopoldne je bil pravo velikonočno slavje Vstajenja. Vsi betharram-ski misijonarji so bili navzoči, ker so se prav zbrali na duhovne vaje, tako oba škofa, sedanji tajski in prejšnji francoski, in še generalni predstojnik betharram-ske Družbe. Veličastna procesija se je razvila iz našega zavoda do stolnice. Kmalu je bila cerkev nabito polna: duhovniki, sestre, učiteljice, učenke iz naše, župne in deške šole, tudi nekdanje učenke in toliko drugih. Nad ljudstvom se je dvigala bela krsta pokrita z zelenjem in belimi cvetovi z veliko sliko pokojne sestre, kot je tu navada.

„Karkoli ste storili enemu mojih najmlajših bratov, ste *meni* storili,“ Mat. 25, smo slišali v evangeliju. „Jaz sem Vstajenje in življenje,“ je odmevalo od oltarja. Siamski g. škof je v govoru vsem lepo razložil pomen sestrinega življenja in smrti.

Vse življenje in zlasti v svoji smrti je bila naša sestra Agnes MISIJONARKA, dekla Gospodova, priča njegove odrešilne Ljubezni. Vsa se je razdala in použila Zanj in za njegovo Kraljestvo! Samo 67 let na zemlji, a zdaj ostane VEČNOST. Za sestro Agnes ostane samo še Večna Ljubezen, Večno življenje.

Naj nam pomaga, potnikom in potnicam, do istega cilja! Naj pomaga obuditi mnogo misijonskih poklicev!

ODA JEZUSU .

VLADIMIR KOS

Tvoj spomin je živ,
drhti,
utripa.

Ko bi mogel sneti dan slepote,
da bi zrl noč
iz Tvojih zvezd,

sedmobarvnih zvezd
čez most obljub,
ki po njem prihajaš obiskát me.

Mavrica, kot tisto staro Jutro,
z reko trajanj, s hribom dejstev,
z blatom,

zdaj že v cvetu
kaktusov
cementa.

Tvoj spomin se v sonc kristal svetlika,
z vanj ujeto
naših src solzó.

Pesnik se vesel spominja Jezusovih zakramentov, posebno zakramenta sv. Daritve, ki je najbolj živi spomin in ki — tudi v tej pesmi — povezuje svet Stare Zaveze z modernim, ki je toliko japonske zemlje že pokrili s cementom, le pokrili; svet človeka pa še zmeraj zeva od ran. Pridi, živi Jezus!

RAZVOJ ETIOPSKE REVOLUCIJE

(Od našega posebnega poročevalca)

Zanimivo je zasledovati potek etiopske revolucije. A njen razvoj je šele v začetku.

Političen razvoj

Cesarska vlada je bila odstavljena februarja 1974. Cesarja so odstavili šele septembra istega leta in ga zaprli; umrl je v ječi septembra 1975.

A nova vlada je doživela čistke. Prva je bila novembra 1974, zadnja 1977; to pot so vrgli samega predsednika vlade. Od 120 članov prvotnega revolucionarnega sveta jih je danes samo še kakih 60 na oblasti.

Od februarja 1977 revolucija prehaja iz defenzive v ofenzivo. Predsednik vlade je nedavno tega rekel: Varali bi se, če bi mislili, da je mogoče biti politično neodvisen brez istočasne gospodarske neodvisnosti. Politična neodvisnost nas ne bo rešila zunanjih vplivov in pritiska; povsem prosti bomo šele, ko bomo gospodarsko neodvisni. Zato potrebujemo najprej enotnost v državi in zavest, da se moramo vsi zelo potruditi.“

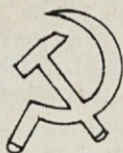
1. maja letos, na dan delavcev, je predsednik vlade predložil geslo: Proč z lenobo! Delajmo noč in dan za rast socialistične Etiopije!

Študentje in tri stranke hočejo demokratično civilno vlado. Vlada zato načrtno išče svoje nasprotnike, pleni orožje, protirežimsko propagando... Za svoje najvažnejše delo smatra vlada iztrebljenje opozicije. Etiopski socializem se vedno hitreje bliža ruskemu komunizmu. Zadnje geslo, ki se je pojavilo, odkar se čuti gverilska akcija na sudanski meji, je: Zrevolucionirana domovina ali smrt. To se pravi: Izvesti hočejo za vsako ceno popoln družabni in gospodarski preobrat, tudi za ceno usmrtitev.

Da bi čim prej podučili ljudstvo in ga pridobili za socialistične ideale, je bila pred kratkim ustanovljena Akcija za organiziranje ljudstva. Ta naj dvigne zavest kmečkega prebivalstva in delavstva in naj okrepi kmečke in delavske organizacije, ki so bile ustanovljene v zadnjih treh letih. V kratkem bo ustanovljena proletarska stranka, preko katere bodo kmete in delavce posebno pridobivali za marksizem in leninizem, da se doseže čim hitrejša in čim popolnejša transformacija ljudskih množic.

Decembra 1975 je bila razglašena Delavska proklamacija, ki obsega deset točk, v moči katerih naj se delavci zaščitijo pred izkoriščanjem delodajalcev; delavci smejo delati le osem ur dnevno in imajo ne le pravico, ampak dolžnost ustanovljati svoje Delavske zveze in dosegati pogodbe z delodajalci. Tudi v naši bolnici bodo te dni podpisali z vodstvom tako delovno pogodbo. Ustanovljena je bila tudi vse-

The Ethiopian Worker

May Day
1977

Naslov delavskega časnika v sedanji Etiopiji; komunistični srp s kladivom kaže, kam žele usmeriti delavske množice.

etiopska Delavska zveza, ki vodi in koordinira krajevne organizacije delavstva.

Vlado trenutno najbolj zavzema mobiliziranje ljudstva v vojski, s katero naj bi zadušili upor v Severni Eritreji in na zapadu ob sudanski meji, zato je skrb za delavsko organiziranje nekako stopila na drugo mesto, prav tako tudi prizadevanje za povečanje produkcije. Priznati pa je treba, da ima državno vodstvo res dobre načrte za modernizacijo poljedelstva.

Organizacija mladine

V začetku je bila večina mladine zelo navdušena za tako imenovane mladinske kadre: študentje zadnjih dveh let gimnazije, visokošolci in nekateri profesorji so šli na deželo, kjer so začeli skupaj s prebivalci vsakega kraja graditi ceste, mostove, osnovne šole, male dispanzerje in učiti branja in pisanja. A kmalu se je navdušenje pogleglo in mnogi so zapustili taborišča mladinskih kadrov na svojo roko in s tem izgubili pravico do nadaljnega šolanja in do državne službe. 19. julija 1976 je bil uradno zaključen prvi 18-mesečni obrok teh kadrov. Priredili so v Addis Abebi velike slovesnosti, na katere so prišli tudi predstavniki mladinskih organizacij iz drugih držav, celo iz Jugoslavije. Kmalu nato pa so glavnega voditelja in organizatorja teh kadrov zaprli in v ječi je napravil samomor, preden so ga mogli soditi. Potem niso več nadaljevali z akcijo mladinskih kadrov, a pravijo, da bodo kmalu spet poskusili. Zgleda, da so bili študentje razočarani, pred vsem, ko so videli, da med ljudmi na deželi njih delo ne prinaša tako hitre pomoči ljudem, ker so morali pred vsem v teh kadrih študirati socializem in se ukvarjati z organiziranjem kmečkih združenj. Moram reči, da so etiopski študentje pogumni, da izpovedo svoje mnenje in prepričanje, bodisi da je za državno vodstvo ugodno ali ne. Mnogi od njih so svoj pogum plačali z življenjem, saj tu se enostavno tisti, ki se ne strinja, likvidira. Šole so včasih odprte, včasih pa kar zaprte, iz tega ali onega razloga.

Kmetska združenja

Kaže, da je bila reforma glede lastništva zemlje res uspešna, če ne že radi tega, ker so čez noč prenehale vse pravde glede lastnine zemlje med sosedi in sorodniki. Vsak je pač dobil po predpisih, vsa ostala zemlja pripada državi. A posledica je, da je sedaj precej zemlje ostalo neobdelane.

Najbolj so se razvila Kmečka združenja, ki imajo dejansko v svojih področjih vso oblast v rokah. Nihče ne sme iz svojega kraja brez njihovega dovoljenja; sami si postavljajo krajevno milico, ki patrolira po deželi, sami sodijo tatove in trgovce, ki prodajajo s prevelikim dobičkom. Itd. Seveda, človeška narava je povsod enaka, v nekaterih primerih so šla ta Združenja predaleč in so tisti, ki imajo v njih kaj govoriti, zlorabili svojo besedo za poravnavanje osebnih računov s svojimi sosedi in je morala v marsikaterem primeru vlada poseči vmes. Nekateri so iz prevelike gorečnosti ali ker niso prav razumeli odlokov, segli po sosedovi lastnini in potem sami končali v ječi. Kmečka združenja imajo pravico do hišnih preiskav in kontrolirati lastnino vsakogar. V našo bolnico še niso prišli. V nekaterih drugih misijonih pa so že bili in so pobrali motorna vozila, šivalne stroje, itd, kar zdaj uporabljajo za svoje podvige. V nekem primeru so celo okupirali veliko cerkev in jo spremenili v svoje zborovališče, a končno so jo morali prepustiti nazaj bogoslužju.

Pred kratkim je vsako Kmečko združenje ustanovilo takozvane Brambne kadre, ki so dobro oboroženi in imajo pravico rabiti orožje ob katerikoli provokaciji. S temi kadri skušajo uničiti protivladne elemente.

Po drugi strani so nekatera teh Kmečkih združenj res dosegla precej napredka in svojem okolju: zgradila so osnovne šole, zborovalne prostore in podobno, seveda vse dokaj primitivno, a vendar so pokazali dobro voljo in podvigovanje. Nekje se je 63 Združenj dogovorilo in iz dohodkov občinskih farm kupilo nekaj tovornjakov in traktorjev, ki naj služijo vsem za bolj napreden način obdelovanja zemlje in kmetovanja sploh. To vse po kitajskem vzorcu. Če bi v deželi vladal mir in red, bi se že pokazalo, da si znajo in morejo kmečki ljudje res sami pomagati iz revščine, zaostalosti in bolezni. A zaenkrat je v vsem tem prizadevanje za socialistične ideale na prvem mestu.

Odlok o podržavljenju hiš

Na eni strani je bila zamisel dobra, ker je na ta način precej ljudi prišlo do dostojnega stanovanja. A stanovanj je kljub temu še zelo premalo. In ker je zabranjeno, oddajati komu tretjemu v svojem stanovanju kako sobo, tudi če je ne rabi, so študentje in uslužbenci iz podeželja v veliki zadregi, ker ne dobe stanovanja. Tudi če bi zmogli plačati sobo v hotelu ali v penzionu, je mnogokrat ne morejo dobiti, ker tega ni dovolj na razpolago.

Cerkvene razmere

Februarja 1976 so odstavili in zaprli etiopskega patriarha. Julija 1976 je bil izvoljen nov patriarh, po imenu Agba Melak, pravijo, da na demokratični način. Preje je bil bosonogi menih, ki je pridno evangeliziral leta in leta v južnem delu Etiopije, kjer je v teku svojega življenja postavil 65 vaških cerkvic, 24 šol in en dom za onemogle. Vedno je bil označevan kot „ljudski duhovnik“, ki čuti svojo socialno odgovornost. Rojen je bil leta 1918.

V novembru 1976 so se sestali zastopniki pravoslavne, protestantske in katoliške Cerkve, da programirajo skupaj vse socialno delo krščanskih cerkva v Etiopiji po državnih smernicah. Zaenkrat še ni težav v odnosu med Cerkvijo in državo, a čuje se, da bodo kmalu načeli tudi to. V marcu je država že prevzela protestantsko radijsko oddajo in zdaj v tem radiju ni nobenega verskega programa več.

Nekaterim pravoslavnim samostanom so odvzeli posestva. Vsak večji samostan so proglasili za sedež Kmečkega združenja in kot tak je bil vključen vanj ter poseduje samo toliko zemlje, kolikor so mu jo prisodili. Katoliški škof v Addis Abbebi je v marcu odstopil, ker se je čutil prebolehnega in prestarega za to dobo. Imenovan je bil prejšnji pomožni škof za nadškofa. Novi škof je zelo razgledan in pameten.

„Bosonagi patriarh“ etiopske koptske cerkve Agba Melak.
(Slika iz časopisja ob izvolitvi.)

V naslednjem navajam prevod speva, ki je bil objavljen v tukajšnjem časopisju ob priliki izvolitve novega pravoslavnega patriarha, o katerem zgoraj:

BOSONOZI PATRIARH

V preteklih časih,
knežji patriarh je bil obložen z zlatom,
se vozil v bleščeči limuzini
in zraven pozabljal na trpljenje delavskih krščanskih mas,
razcapanih in brezpravnih.

Toda potem je prišla revolucija, v aprilu.

Patriarh, cesar in plemiči so trepetali,
fevdalni baroni so osupnili.
Ljudska moč je zahrumela
in na vseh straneh gnijoči vladni sistem je bil udarjen
z močno, železno pestjo; zvrnil se je z višine in
se razbil v prah.

Zginil je patriarh, cesar, vse plemstvo.

Cerkveni možje in ljudstvo
so se prebudili in so izvolili z velikansko večino glasov
ponižnega meniha, proletarca, suhega, bosonogega.

On je prej veliko potoval po deželi,
oznanjal evangelij,
krstil jih na tisoče,
gradil šole in ambulante,
med tem, ko so duhovniki-buržuji
praznovali in se gostili,
kakor in dokler se jim je zdelo,
pozabljajoč na svojo sveto dolžnost,
posojali so denar na visoke obresti.

Toda novoizvoljeni patriarh
v ubogi ovijači namesto plašča,
s slamnato čepico na glavi
in bosonog,
je človek iz ljudi in za ljudi,
nepokvarjenih, zdravih načel.
Pravi sin Cerkve,
ki se ne da zavesti z denarjem,
ki se ne bo udajal častiželjnosti in oblastiželjnosti.
Njemu so ljudske mase pri srcu.

Etiopci, veselite se, Ti, patriarh,
pa bodi pozdravljen in blagoslovljen!

ZGODBE Z RDEČEGA OTOKA

BETANIJA ZAZAFOTSY

IVAN ŠTANTA CM, *Ihosa, Madagaskar*

Betanija – imenovana po vasici, kjer je bivala gostoljubna družina in sprejemala Jezusa na obisk – se imenuje tudi skupina desetih hišic, vsaka z dvema sobicama, ki sprejema onemogle v Zazafotsy.

Naselbino onemoglih so začeli 1. januarja 1974. Sprejemajo one, ki zaradi fizičnih napak ne morejo zlahka zaslužiti vsakdanji kruh in ki nimajo bližnjih sorodnikov, ki bi zanje skrbeli.

Da se jim življenje olajša, se je mislilo na to, da se zgradi za vsakega izmed njih soba z malo kuhinjo.

Vsakdo izmed njih prejme po enkrat na mesec delež v hrani: riž, sladkor, sol, kavo, olje, tobak, vžigalice, petrolej in povrhu vsotico za razne potrebe. Tako si vsak skuha, kar in kadar hoče, razen onih malo slepih, kateri tega nikakor ne zmorejo.

Ker so hišice zgrajene nekoliko narazen, nudijo bolnikom možnost, da se posvečajo v malem tudi vrtnarstvu. To je zelo koristno, ne toliko zaradi pridelka, ki ga daje, bolj zaradi razvedrila.

Vsak ohranja proste stike s svojo okolico. Občevanje z ljudmi razveseljuje življenje in odganja domotožje in samoto. Posebno otroci, ki se radi igrajo okoli njihovih hišic, zbujajo v njih občutek, kakor da so v družini.

Olajšujoča misel je tudi destvo, da niso brezkoristna bitja v pričakovanju smrti, ampak osebe, ki še vedno naredijo toliko dobrega s tem, da tolažijo onega, ki je v žalosti, ali s čiščenjem riža za onega, kateri ne more rabiti lastnih rok, ali da kdo skuha slepemu kosilo... Na ta način hromi kuha za slepca in slepec čisti riž za hromega. Oba se čutita še vedno koristnega bližnjemu in živita brez občutka manjvrednosti in istočasno izpolnjujeta Gospodovo zapoved: „LJUBITE SE MED SEBOJ!“

Pogostokrat se jim dopoveduje: Gospodova zapoved ni samo za krepke in zdrave, ampak tudi za vse ljudi, vključeni so slepi, gluho-nemi, hromi. Vsi smo poklicani, da izpolnjujemo zapoved ljubezni.

Pred kratkim se je s škofovim dovoljenjem ustanovila tudi Vincencijeva konferenca. V njej deluje kakih deset oseb obojega spola. In da morejo biti sprejeti v zvezo, morajo dati prej dokaze dejanske ljubezni. Sprejeta je bila Raketaka, poročena žena, ki je dve leti pometala hišo Voundriaky, netila ji je ogenj, prinašala vodo in jo umivala, ji prala obleke. Voundriaky ne more rabiti rok ne nog, je skoro popolnoma slepa, ima pa zlato srce: vse kar ima, deli s sebi enakimi v nesreči.

Tako Franc Rafara, upokojeni delavec. Skoro vsak dan obišče vasico. Če vidi kje kako ključavnico, ki ne zapira, jo popravi, ne da bi bil poklican. Če vidi, da hišica razpada, vsled dežja, jo znova utrdi in popravi, za vse ima oko, za vse poskrbi, kakor da bi bilo njegovo, in to zelo obzirno.

Potem je tu Bida, poganski kravar, kakih štirideset let star, vsak večer, ko se vrača s paše, položi butarico drv pred hišico hromega iz Vatobaky.

In kako bi mogel molčati o Jeani, materi sedmih otrok, ki je vdova povrhu? Vsakikrat, ko se vrača iz Mihary, kjer ima svoj vrt, se vedno spomni, da prinese nekoliko zelenjave onemoglim, in se nekoliko pomudi med njimi. In če bi moral pripovedovati samo o glavnih dejanjih ljubezni, tako skromnih, katere moreš zaznati v teku enega samega tedna, ne bi končal tako hitro. So ponižna dejanja, skoro neznamna, toda vežejo srca, ustvarjajo krščansko ozračje in tako zelo ugajajo Bogu.

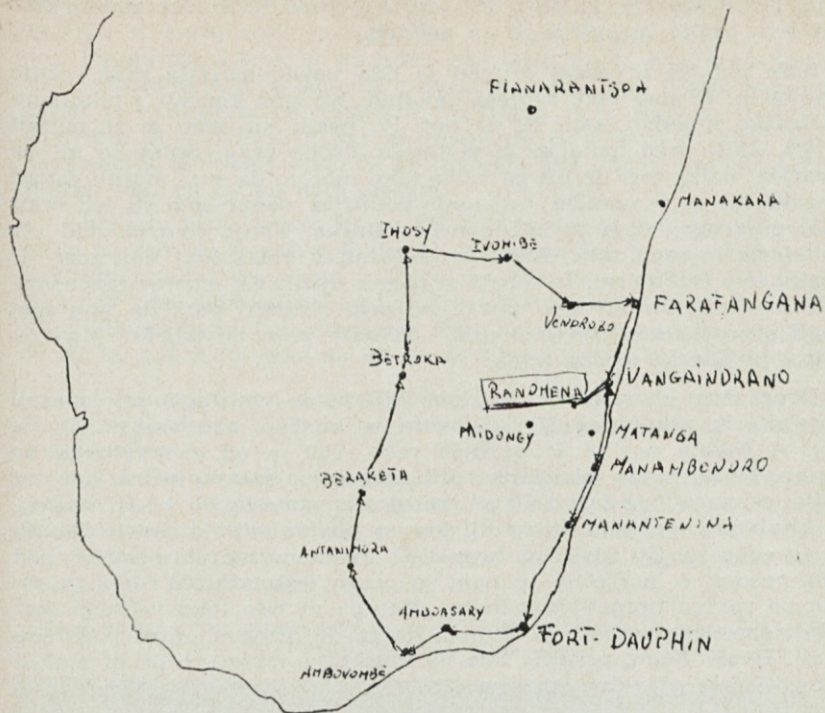
NA POTOVANJU

Poročata *FREDI ŽITNIK* in *TONE JEMEC*, Madagaskar

I.

Fredi Žitnik takole poroča:

Velikonočne praznike sem preživel v Vangaindrano. Prišel je tudi Tone Jemec in z Jakotom Glinškom smo bili torej vsi trije skupaj, po dolgem času. Na velikonočni ponedeljek smo šli skupaj z vangaindransko mladino na piknik ob morju. Ko smo to doživeli, se pravi okrog štirih popoldne, smo mi trije nadaljevali pot proti jugu, se pravi v Fort Dauphin. Prespali smo na misijonski postaji misijonarja Puhana, kjer se jaz sicer mudim. Drugo jutro smo nadaljevali pot. V Fort-Dauphin smo prišli v sredo po Veliki noči. Tam smo ostali 5 dni. Bili smo zelo lepo sprejeti, saj smo bili pa tudi povabljeni od samega gospoda provinciala lazaristov na Madagaskarju. Kraj je sam po sebi zelo lep. A škoda, ker je vse nekoliko zanemarjeno. Vračati smo se mislili po isti poti, po kateri smo prišli. A gospodje so nas pregovorili, češ: Naredite raje malo daljšo pot in boste videli ves malgaški jug. Res smo se podali po drugi poti malo bolj po sredi dežele. Dejansko smo doživeli novo spoznanje, kako se namreč pokrajina na Madagaskarju hitro spremeni. Gozd se kar naenkrat konča, kakor bi odrezal, začne se pušča s kaktusom, nato pa se razgrne pred nami sama stepa. Pot je postala kar dolgočasna, ko smo se poganjali z motorji preko same neobdelane zemlje, poraščene s suho travo. Ko pa smo zavili spet proti morju in našemu koncu, smo spet naleteli na gozd in na vlažen zrak. Potovanje nam je potekalo kar srečno in nismo imeli z motorji večjih problemov. Po poti smo obiskali tudi slovenskega misijonarja Ivana štanta, ki deluje skupaj z italijanskimi sobrati v kraju Ihosy. Bil je zelo vesel našega obiska in v čast si štejemo, da smo bili prvi Slovenci, ki smo ga obiskali, ker sicer je on zelo odmaknjen od naše obale.

Kako pa sicer z menoj? Zdravje je v redu. Dela imam pa tudi zadosti. Če hočem vse končati, za kar sem že naprošen, imam dela do konca leta 1978. Okoli meseca avgusta bom začel z gradnjo nove cerkve v Ankarani, zato bom tam stanoval skoraj leto dni. Cerkev bo dolga kakih 18 metrov in široka 10. Draginja je pa tu velika. Žal cel cementa stane sedaj 7 dolarjev. Delo pri hiši Manambondro pri g. Puhanu bo končano, upam, do četrtega. Nato sledi gradnja nekega skladišča na misijonu v Farafangani, nato grem dokončat delo v Midongy, pa v Ranomeno zgradit neki vodni rezervar, potem pa verjetno že v Ankarano radi cerkve.

II.

O istem potovalnem podvigu naše triperesne laične misijonske deteljice poroča domačim tudi Tone Jemec, ki spet pove marsikako novo podrobnost.

Pred 14 dnevi smo se vrnili iz Fort-Dauphina, kjer smo si privoščili kratke počitnice. Fort-Dauphin je res krasen kraj, je najjužnejše

mesto Madagaskarja in sliči Río de Janeiru. Počitnice tamkaj smo porabili za izlete in ogleda in za počitek.

Naša pot tja in nazaj drugod je bila najzanimivejša radi vožnje na motorjih, ki smo vsak svojega zajahali. Ko smo končali s piknikom z malgaško mladino, smo šli na pot. Po nekaj km smo se že morali ustaviti, kajti pred nami se je pokazala široka reka. Splav je bil pa pokvarjen, poleg tega je bil pa veter tako močan, da smo morali čakati do mraka, da se je ozračje vsaj malo pomirilo, nakar smo šli čez reko s čolnom-pirogo, ki je približno meter široka. Nanjo smo naložili vse tri motorje in sami sebe. Kako se je čolniček zibal zdaj sem zdaj tja in kako smo bili mirni, še dihati si nismo upali. Ko smo se srečno izkrcali na drugi strani, smo morali po neki stranski poti, da smo spet dosegli glavno cesto. Ko smo prišli do naše prve postojanke Manambondro, je bila že močna tema.

Drugi dan, ob ranem jutru, smo bili že na poti; spet smo morali pri nekaterih rekah čakati radi vetra, a končno smo vse pustili za seboj. A čakala nas je še najširša reka, 500 m od enega brega do drugega. Tu pa ni šlo tako lahko. Bili smo že na splavu in vsi, kar nas je bilo, pomagali veslati na vse pretege, a namesto da bi šli naprej, smo kljub prizadevanju šli nazaj, ker so nas valovi tja vlekli. Stopili smo na suho na isti obali in že mislili, da bomo morali prespati pod milim nebom. A posrečilo se nam je pregovoriti veslače, da nas namesto na splavu prepeljejo v čolnu. Ker pa ni bilo tako velikega kot prejšnji dan, smo zvezali tri skupaj, enega ob drugem, in se pogumno vkrcali. Hvala Bogu, prispeli smo na nasprotno stran, ne da bi morali preskusiti naše plavalne sposobnosti.

Naša naslednja postojanka, kjer smo se ustavili, Manantenina, kjer delujejo poljski misijonarji, je bila prazna, ker so šli vsi na misijonski sestanek. A vseeno so naš služabniki sprejeli, misleč, da smo – duhovniki. Naslednje jutro smo nadaljevali pot in prišli do cilja.

Tam smo se seznanili z mnogimi misijonarji, Poljaki in Francozi, ki so nas zelo lepo sprejeli. Vrnili smo se pa po drugi poti, po kateri prvotno sploh nismo mislili iti, ker je petkrat daljša kot ona ob obali, po kateri smo prišli, in prav nič prijetna. Približno 100 km od Fort-Dauphina se pokrajina spremeni v stepo. Vtis imaš, kakor da si nekje v „Far West“ in pričakuješ, kdaj se ti pokaže kak „cawboy“ na konju. Prvo noč smo prespali v Antanimori, drugo noč pri Italijanih v Betroki, tretjo tudi pri Italijanih v Ihosy, kjer smo obiskali našega štanta na njegovi postojanki. Četrto noč smo bili pa že skoraj doma, in sicer v Vondrozo pri č. g. Buhu. Toda 20 km pred ciljem pri našem ljubeznivem sobratu, se je mojemu motorju pretrgala veriga. K sreči je bil med nami mehanik in je zadevo uredil. Bila je že tema, ko smo se znova podali na pot, a moj motor je ostal brez luči. Bilo mi je kar nerodno voziti v temi. A tolažil sem se s tem, da se bomo v Vondrozo pri Buhu najedli, napili in legli v mehko posteljo... Toda, ko pridemo tja, Franceta Buha ni bilo doma, ker je bil na sestanku v Fort-

Dauphinu, kamor je odšel z avionom. In hiša zaklenjena. Povesili smo nosove, si umili roke in legli kar na tla v majhni kočici ob cerkvi.

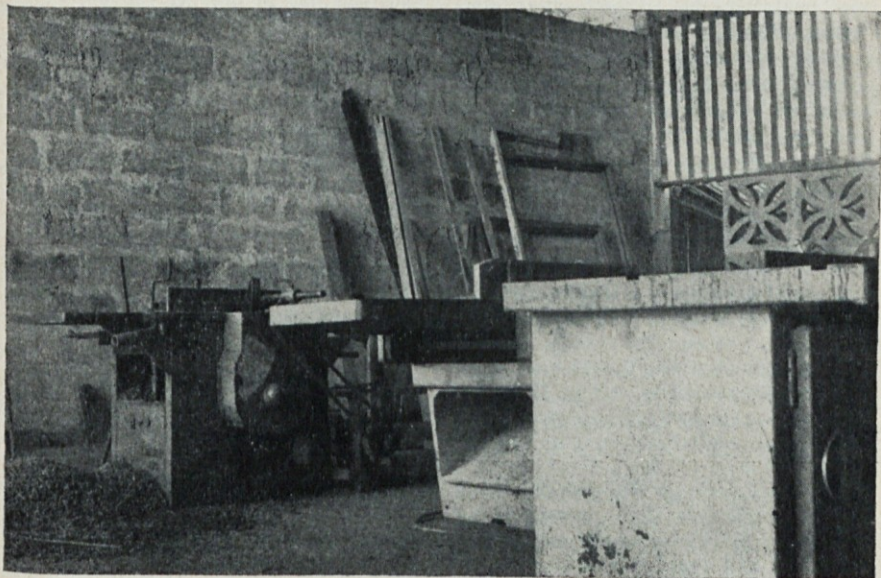
Drugo jutro smo jo pa hitro pobrisali, da bi čim preje prišli domov. Opoldne smo se ustavili v Farafangani in tam kosili, popoldan pa prišli v Vangaindrano, umazani, raztrgani in z žulji na zadnji plati. Prevozili smo nad 1500 km na motorjih. Bila je sicer jako zanimiva ekspedicija, a sklenili smo, da po isti poti, kot smo se vračali, ne gremo nikdar več, pa četudi nam plačajo.

Jaz sem ostal še dva dni v Vangaindrano, da sem se malo odpočil, nato pa sem se podal v Matango, da postavim tam še nekaj vrat v zakristiji, nakar se vrnem v Ranomeno na delo, odkoder Vam pišem. Tako je zdaj spet mirno vsakdanje življenje. Stoli so končani, zdaj je v delu 20 klopi za Vangaindrano. Nato se spravim na izdelavanje omar, ki jih bo kakih 15. tako da jih bo dovolj za vse in še kakšna za zalogo.

Iz Vangaindrana imamo od laičnega misijonarja Jankota Glinška vesti, kako drage so tam vse stvari, ki jih potrebuje za popravljanje avtomobilov:

„Tri dni po naši vrnitvi iz Fort Dauphina sem že moral spet na pot, to pot v Fianarantsoo k jezuitom, ki imajo več orodja kot jaz in lažje popravim večje napake na vozilih. Peljal sem tja naš Peugeot 404. Za nadomestne dele, ki sem jih moral v mestu kupiti, sem dal malo manj kot 1.200 dolarjev...“

To je pogled na en del mizarnice in strojev v njej na misijonu Ranomena, kjer mizarji laični misijonar Tone Jemec.

PO MISIJSKEM SVETU

SAIGONSKI POMOŽNI ŠKOF in nadškof Frančišek Nguyen van Thuan je bil že leta 1975 onemogočen, ko so mu dali hišni zapor. Komunisti so ga hoteli prisiliti, da bi priznal „zločine“. Nadškof, ki je sicer bil ljubljen in znan kot eden najbolj naprednih škofov v Vietnamu, tega pod nobenim pogojem ni hotel. Nato so ga zaprli v temnico in mučili. V Vatikanu pričakujejo sporočilo, da je škof umrl. Zaporniki, ki vedo zanj, ga imajo za svetnika.

V UGANDI sta na univerzi „Makerere“ katoliški in protestantski asistent napravila anketo o vernosti akademikov. Večina se je izjavila, da ima globoke pojme o Bogu. Na vprašanje, koliko pa svojo vero prakticirajo, se je večina odkrito izjavila, da ne hodijo k bogoslužnim obredom. To pa iz različnih razlogov: lenoba, pomanjkanje časa, nesporazumi z duhovniki itd. In tudi mnogi tistih, ki so praktični katoličani, v veliki meri prihajajo k nedeljski maši bolj zato, ker je zapoved, kakor pa iz notranjega prepričanja in potrebe. Ta študija je podlaga za delo aktivnih članov med akademiki, ki se trudijo, da bi akademsko mladino vrnili Kristusu ali – če je še nekrščanska – privedli h Kristusu.

V INDONEZIJU je že več let zelo uspešno misijsko delo „postna kampanja“. Ni to le kakšno zbiranje sredstev za „tretji svet“, kot je to v Ame-

riki in Evropi s tako zvanimi „postnimi dnevi“. V Indoneziji te kampanje pomenijo več: so prevzgoja v krščanskem duhu. Vsako leto je na programu drugačno geslo: na primer: pravico, napredek, karitas, letošnje leto je bilo geslo: poštenost. S temi kampanjami zlasti med katoliško mladino raste zavest odgovornosti za katoliško vero in za splošno indonezijsko skupnost.

V GLAVNEM MESTU PAKISTANA Islambadu bo zgrajena največja in najbolj moderna mošeja na svetu. Prostora naj bi bilo za 100.000 ljudi. Mošeja bo nosila ime „Feisal d'Arabia“ po možu, ki je dal za to mošejo 250 milijonov dolarjev. Vsem arhitektom 13 islamskih držav je bila razpisana nagrada za najboljši načrt. Dobil jo je (9.000 dolarjev) turški arhitekt Vedat Dalokay. Njegov načrt je zamišljen, da bo mošeja v obliki piramide, 44 metrov visoka, in tloris bo meril 580 kvadratnih metrov in to brez vsakega stebra ali opornika. Štirje minareti bodo visoki 90 metrov.

ZAKON V AFRIKI ni lahko vprašanje, ker še vedno na mnogih krajih poligamija in zakon na poizkus velja kot nekaj normalnega. Zato bo leta 1978 simpozij vseh škofov v Ghani. Poleg celine se bo udeležil teh razgovorov tudi Madagaskar.

KAMBODŽA je verjetno najhuje prizadeta, odkar vlada v njej rdeči režim.

V medsebojnih spopadih je padlo okrog 800.000 ljudi. Ko pa je bilo sklenjeno „premirje“, je bilo pomorjenih cel milijon in 200 tisoč mož, žena in otrok. Cerkev je praktično izginila. Saj izginjajo tudi sledi budizma.

DO ZDAJ NAJVEČJA VSOTA papeških družb po vsem katoliškem svetu je bila zbrana leta 1976, kot poročča Vatikan. Zbralo se je 50 milijonov dolarjev.

SVETO PISMO je izšlo v afriškem „svazi“ jeziku, ki ga govore v mladi državi Swasi ali kakor se zdaj imenuje Ngwame. Tako bo milijon ljudi imelo zdaj prvič možnost brati sveto pismo v svojem lastnem jeziku. Toda do zdaj je preveden le evangelij sv. Marka.

JUŽNA KOREJA preživlja težke dni. Muči jo gospodarski problem. Zlasti glavno mesto Seoul stoji pred vprašanjem preobljudenosti. V desetih letih je prebivalstvo prestolice Koreje naraslo od 4 na 7 milijonov. Tako so nastala obsežna revna predmestja, kamor so se naselili ljudje iz dežele, ki so prišli v mesto iskat kruha. Kjer pa gospoduje skrajno uboštvo, se z njimi družijo tudi druge nesreče. Parkov režim je trd vojaški režim. Pod geslom boja proti komunizmu nastopa tudi proti katoliški Cerkvi, ker je zaščitnica človeških pravic in skuša pomagati revežem. Kristjancv je v Koreji le 13 %, a vendarle predstavljajo močno duhovno silo.

BANGLADEŠ je že šesto leto svobodna, samostojna država. Država je že ob osvoboditvi bila skrajno revna. Prizadejali sta jo že dve veliki povodnji: leta 1970 in 1974. Zadnja je bila še posebej velik udarec, ker je porušila, kar je bilo v prvih letih na novo zgrajenega. Dežela je izredno

gosto naseljena. Na kvadratni kilometer pride 533 ljudi. Če bo naravni prirastek šel naprej v tem tempu, bo čez dvajset let na en kvadratni kilometer prišlo tisoč ljudi. Mujibur Rahman, ki je deželo pripeljal v svobodo, se je izkazal kot vojak, ne pa kot politik. In še manj pa kot gospodarstvenik. Obilna pomoč, ki jo je Bangladešu nudil ves svet, je šla v prazno – okoristili so se je bogati, revni so ostali praznih rok. Katoličani ne pomenijo nič, če upoštevamo, da je med 76 milijoni prebivalcev komaj 130.000 katoličanov. Škofje štirih škofij so domačini, med 150 duhovniki pa je tretjina Bengalcev. Več je sester domačink, a je vseh skupaj le kakih 370. Čeprav ima Cerkev v Bangladešu že dolgo zgodovino, saj so prvi misijonarji prišli sem leta 1540, je misijonsko delo šele na začetku. Misijonarji pa opravljajo veliko delo, zlasti v šolah in na karitativnem področju.

REŽIM V VIETNAMU obsojajo tisti ameriški politiki, ki so pred leti pretestirali proti vmešavanju Združenih držav v vietnamsko vprašanje. Režimu očitajo, da gazi človeške pravice. Okoli 300.000 ljudi je v prevzgalnih taboriščih ali zaporih le zaradi svoje vere ali drugačnega prepričanja. Omenjeni politiki izražajo svoje razočaranje, ker so računali, da bo po prenehanju vojskovanja premirje med skupinami ljudi in se bo dežela razvijala ne le gospodarsko, ampak predvsem v svobodi za vse.

SUDAN ima nad 16 milijonov prebivalcev. Več kot polovica je na jugu in to so črnici. Med njimi je tudi največ katoličanov. Na severu sta le dve škofiji, na jugu jih je pet. Vernikov je 700.000, škofje pa imajo v pomoč 168 duhovnikov (med njimi 64 domačinov) in nekaj nad 500 redovnic, od katerih je 50 domačink.

AFRIŠKI SLONI so v nevarnosti. Včasih so bili oni nevarni. Prodaja slonove kosti je vedno večja. Samo leta 1975 so Afrikanci Hong-Kongu prodali 500.000 kg slonove kosti. Po računu bi morali v ta namen ubiti 20.000 slonov. Največji lov na slone je v Ugandi, Tanzaniji, Zaire in v Keniji. Kljub temu, da so nacionalni parki zaščiteni, se lov nadaljuje in pri njem velikokrat sodelujejo varnostni organi teh parkov, vlade pa nekako nočejo o tem nič slišati.

KOREJSKI KATOLIŠKI TEDNIK „Catholic Shibo“ letos praznuje svojo petdesetletnico obstoja. glavni urednik Nicholaus Chung pravi, da list želi oblikovati in informirati katoličane, predstavljati Cerkev nekatoličanom in dialogirati z ostalimi verskimi skupinami v Južni Koreji.

MALAWI, ki meri 96.000 kvadratnih kilometrov in ima pet milijonov prebivalcev, je ena najbolj revnih držav v Afriki. Bombaž, tobak in čaj, ki ga pridelujejo, ne more kriti potreb države. Republika ima le eno stranko „Malawi Congress Party“, preko katere diktatorsko vlada dr. Kamuzu. Država leži med Tanzanijo, Zambijo in Mozambikom. Katoličanov je en milijon.

KAKO JE KITAJSKA zaprta, je razvidno, da niti najožji sorodniki ali člani redovnih družb ne morejo zvedeti o smrti svojih sorodnikov oziroma sobratov. Tako so naprimer šele letos zvedeli za smrt škofa Čen-šenga, pa je umrl že leta 1970. O mučenju in smrti p. Krizostoma Čang Sučjenga so zvedeli šele letos, da je umrl v izgnanstvu v Mongoliji leta 1955. Včasih se zgodi obratno. Nekdanji rektor semenišča v Cikaveju je bil leta 1966 proglašen za umrlega, letos so ugotovili, da še živi. Tako je negotovo, ali so še živi mnogi misi-

jonarji. Tako jezuiti kakor lazaristi ne morejo vedeti, kaj je z njihovimi sobrati. Možno, da jih v zaporih, prisilnih delovišjih ali v težkih razmerah živi iz vsake družbe še preko sto.

MAMILA niso neznana in nova stvar ne na Vzhodu, ne v Afriki. Novo pa je, da se širi tudi v Afriki uživanje mamil, predvsem v mestih med dijaki. V raznih državah, zlasti v Maroku so oblasti zajele na desettisoče kilogramov mamil, ki pa so bile v glavnem namenjene za prevoz v Ameriko in Evropo.

OBREDNI BOJ je bil pred tristo leti razlog, da so podlegli misijoni na Kitajskem, Japonskem in v Indiji. Na Formozi so pred kratkim katoliški škofje sodelovali pri narodnem običaju (ki so ga nekaj smatrali za verskega, torej „poganskega“) „češčenja neba in prednikov“. Obredje je v navadi prvi dan luninega leta. Sodeloval je tudi kardinal Yupin, nekdanji nankinški škof, ki sedaj živi na Formozi in je rektor univerze Fujen, ki se je iz Pekinga preselila na Formozo. Tako so v tem narodnem običaju sodelovale svetne in cerkvene oblasti na raznih krajih otoka. Iniciativo za to je dal kardinal Yupin že pred sedmimi leti, zdaj je postal to že običaj, nad katerim se nihče ne pohujšuje.

MEDNARODNA ORGANIZACIJA VER, ki jo vodi baron Viljem T. Frary von Blomberg, je letos maja imela svoje zborovanje v Sri Lanka (nekdanji Cejlon). Namen te organizacije je: združiti vse voditelje ver na svetu za reševanje svetovnih problemov. Je gotovo ena največjih organizacij te vrste. Dozdaj je bil nje sedež v New Yorku, odslej bo na Cejlonu v mestu Colombo.

SEVA SADAN, to je ime nove ustanove v Indiji. Misijonarji Božje Besede v Rourkela zbirajo prostovoljce

Seoul, glavno mesto Koreje je vedno bolj moderno, a prepad med bogatimi in revnimi je vedno večji.

kakršnega koli rodu ali vere, da bi s skupnimi moči lajšali bedo, dvigali socialni nivo, s poučevanjem manjšali nepismenost, kratko: delali za razvoj najbolj zanemarjenih slojev. Inicijativa je našla velik odziv, posebno med mladino. Mladi profesorji in dijaki iz različnih krajev in ustanov so pripravljeni sodelovati, in to čisto prostovoljno.

NA ZLATI OBALI je bila v mestu Abidjan od 4. do 9. aprila mednarodna konferenca s temo „Črnska kultura in krščanska cerkev“. Teologi in kulturniki so iz vseh strani osvetljevali ta problem, ki je v Afriki zelo aktualen in zlasti za bodočnost afriške Cerkve; gre tudi za to, da ne bi ob

afrikanizaciji nastala samostojna, od katoliške Cerkve oddaljena cerkev. Problem ni lahek, zato je bilo potrebno, da so se v odkritem razgovoru srečali najbolj bistri duhovi, da si izmenjajo misli in skušajo svoje talente prispevati k pravilnemu reševanju tega problema.

V JUŽNI AFRIKI bo leta 2.000 med katoličani 95% črncev in le 5% belcev. Tako ugotavlja informativni center, ki ga vodijo misijonarji Marijini oblati. Še leta 1920 je bilo 75% katoličanov belcev. Leta 1960 je bilo obratno 70% črncev, 11% mešancev in 18% belcev. V Južni Afriki je blizu dva milijona katoličanov.

naši misijonarji pišejo

AFRIKA

Iz Yemena na koncu Arabije nam spet piše zdravnica sestra TEREZIJA ŽUŽEK SCMM, in sicer v začetku junija. Zahvaljuje se za dar iz sklada za vse slovenske misijonarje. O tem piše:

„Danes sem ček za 300 dolarjev že poslala na Angleško, odkoder mi bo tovarna zdravil poslala nekaj nujnega materiala za operacijsko sobo, posebno za operacije otrok. Nad 99 % tistih, ki pridejo pod moje roke, je revnih in bom za potrebne stvari tako sama poskrbela, ker ne morejo plačati. Zasluženje pa boste imeli slovenski emigranti, ki velikodušno darujete za uboge v misijonih. Tako je slovenska emigracija dosegla tudi Yemen, deželo, ki je bila do nedavnega najbolj nepoznana na svetu, kar zadeva nje zgodovino in poseben značaj prebivalstva. Naj Bog vsem obilo povrne!“

Njena rodna in redovna sestra s. SILVA ŽUŽEK, farmacevtka, ki deluje v Berekumu v Ghani, nam je tudi pisala, zahvaljujoč se za poslano ji knjigo o sv. Vincenciju:

„Veliko veselja ste mi naredili s to nepričakovano pošiljko. Vsak dan Vaše lepo poslanstvo med našimi rojaki priporočam Bogu. Posebno pa še molim za Argentino sploh, ki se nikakor ne more umiriti. Tudi v naši deželi ni edinosti; vsak bi rad imel glavno be-

Na obeh slikah tu vidimo s. Terezijo Žužek v družbi s svojimi kitajskimi zdravniškimi sodelavci v Yemenu.

Polnišnico v Yemenu je pred kratkim obiskala znamenita mati Terezija, ki jo tu vidimo v družbi z našo misijonarko dr. Rezko Žužek (obe v belem).

sedo, nihče pa se ne mara podrediti. Inflacija raste... Pred tednom so zaprli vse tri univerze in poslali študente domov na kmete. Ker primanjkuje hrane, mora vsak postati kmetovalec in kaj pridelati. Tihotapstvo se zadnje čase posebno razvija; vse znosijo za drag denar v sosednje države, na domačem trgu pa pridelkov enostano ni.“

Iz Kameruna nam piše v Binkoštih šolski brat ZDRAVKO KRAVOS, marist:

„Veste, da se pripravljam na pot v domovino? Na pot se podam 7. junija. Isti dan bom že v Rimu. Tam ostanem nekaj dni, nakar se podam v Einsiedeln v Švici, kjer poznam pri benediktincih več redovnikov. Tista opatija je ustanovila v Argentini v Los Toldos naselbino patrov in bratov, ki so se večinoma učili špansko v Lujanu, kjer sem deloval preje jaz. Pri njih ostanem kak teden in malo

pomolim in se duhovno okrepim za povratek v Afriko. Doma pa komaj čakajo strica Zdravketa. Upam tudi kaj povedati bogoslovcem v Ljubljani, ki mi pišejo. Meseca avgusta grem v Kanado in če bo mogoče v New York. Potem se spet vrnem domov do konca septembra, nato pa, če Bog da, nazaj med črne, ki me bodo že čakali. So bili zelo hudi, če jim je kdo rekel, da grem za vedno iz Afrike...“

Naša šola gre lepo naprej. Danes smo imeli okoli 100 krstov med dijaki. Družine so tega vesele, le žal, da potem starši včasih ne pošiljajo več otroka k službi božji. A Bog vsekake deluje med njimi po svoji milosti. Ni lahko opustiti toliko starih tradicij.

Ona študentka, o kateri sem Vam zadnjič pisal, je rodila lepega fantka. Vsi smo jo šli pozdravit in otroka pogledat ter jima prinesli darove. Sv. Pavel je rekel: Veseli se z veselimi...“

Letos v Bafiji ne bo več semenišča. Kaj storiti brez duhovnikov? Ali bo Cerkev izumrla? Tu je bilo zborovanje vseh misijonarjev; vsak pa je pripeljal seboj dva ali tri katehiste. Prvi misijonarji so zelo krščevali, ker je bilo potrebno proti vplivu širjenja mohamedanstva. Sedaj so ljudje sicer že kristjani, a bo treba še veliko časa in dosti dela, da se jim vera poglobi in si pridobe krščanske navade. Šola zelo pomaga, to vidimo vsak dan. Domači duhovniki tudi. Beli misijonarji bodo še dolgo tu ostali, dasi bodo vsa prva mesta v vodstvu Cerkve prepustili domačim duhovnikom. Ostale bodo tudi sestre, ki učijo in skrbe za dušno in telesno zdravje okoličanov. Tudi v šoli je večina profesorjev črna. Je čas, da se umikamo in prepuščamo vodstvo domačinom. Dosedaj je bilo cerkveno življenje domačinov kakor nekaka folklor, a se že čuti počasi izboljšanje, bolj je globoko...

Jaz sem za silo zdrav, le utrujena-ga se precej počutim in res potrebujem počitka. Zelo rad kaj pozabim. Se bo treba okrepiti v domovinskem zrak-u! Srčne pozdrave vsem Slovencem tamkaj!"

Iz Južne Afrike se nam je kratko oglasila in se zahvalila za poslani ji dar koroška rojakinja s. MARIJA POTOČNIK, ki deluje v Marianhilu. Pisala nam je 2. maja tega leta tole:

„Prav lepa hvala za Vaše misijon-sko darilo 152 dolarjev. Denar bom uporabila za „mlečni sklad“. Delujem tu v bolnišnici in pogosto pridejo ma-tere po hrano za svoje male. S po-močjo Vaše vsote bo marsikatera mati mogla nasititi svojega lačnega otroka. S svojimi darovi ste pač sledili Jezusovim besedam: „Lačen sem bil in vi ste me nasitili...“ Bog naj Vas bla-goslovi!"

Od s. KSAVERIJE LESJAK O.S.U. imamo dve pismi. Dne 15. marca

Dan posvečenja pomožnega škofa v Bafiji, Athanaza Bale, iz družbe Očetov Svetega duha; levo primas in nadškof v Jaundè, desno škof v Mbalmajo.

Ob novi maši v Randfonteinu, misijonu s. Ksaverije Lesjak OSU. Novomašnikovi starši in sestre prinašajo darove za sveto daritev. Za njimi naša misijonarka s. Ksaverija Lesjak.

nam tole piše iz Randfonteina v Južni Afriki:

„Z veseljem sem prejela Vaše pismo in priloženi ček. Moja iskrena zahvala Vam in vsem dobrotnikom! Bog naj Vam vsem poplača v polni meri!

Pri nas gre deževna doba proti koncu, dežuje s presledki že nad dva tedna. Zato mene niso pustili v šolo. V petek grem v bolnico na pregled in nato pričnem z delom v misijonu.

Razmere pri nas se ostrijo. Napovedujejo splošno dviganje cen, seve-

da najbolj prizadeti bodo spet ubogi. Tako mi je Vaš ček spet sredstvo, da bom mogla kaj pomagati. Ta teden je šlo nekaj turistov v gore v Lesotho, a so jih tam črnici kamenjali in dva sta morala ranjena v bolnišnico. Redezija je na koncu svoje vzdržljivosti in Frelimo gverilci so vedno bolj drzni z napadanjem. Nato pridemo mi na vrsto... Mnogo ljudi je brez dela in tako brez zaslužka, ker ni izvoza naših produktov, več tovarn je že propadlo in delavci so na cesti.

Naše glavno delo je utrjevanje vere med mladino in odraslimi katolici. Nekaj naših učiteljic gre na mesečno duhovno obnovo, katero za vse narodnosti prirede naše sestre v Krugersdorpu. Družba Sv. Ane ima svoje redne duhovne vaje. Možje v tem pogledu bolj zaostajajo. Uvajamo k skupnem branju sv. Pisma, kateremu sledi kratka razlaga in navodilo za duhovno življenje. Take sestanke prirejamo vsako nedeljo po sveti maši za odrasle, dočim mladino navajamo k temu v šoli.“

Naslednje pismo nam je ista misijonarka pisala sredi meseca maja in se takole glasi:

„Vaše drugo pismo me je naravnost presenetilo. Ker ste prejeli od Korošcev posebno lepo vsoto misijonarjem v razdelitev, ste takoj spet odprli roke in radodarno delili naprej. Sam Bog ve, koliko tihih žrtev je skritih v teh 200 dolarjih, ki sem jih hvaležno prejela brez vsake težave. V banki me že tako dobro poznajo, da se mi samo nasmehnejo in rečejo: ‚Kajne, dar za vaše delo in šolo v misijonu.‘

Sprejmite Vi in vsi misijonsko zavzeti Korošci, ki razumete vrednost odpovedi zemskim dobrinam v širjenje božjega kraljestva, v lajšanje trpljenja ubogih in onemoglih, v pomoč svojim bratom v Kristusu, mojo srčno zahvalo! Dobri Oče v nebesih naj Vas nagradi, kot zna samo On, večna Ljubez! Naše skromne molitve pa bodo prosile za božji blagoslov Vam in vsem Vašim družinam!

Za praznik sv. Jožefa je počastil našo šolo s svojim obiskom naš nadškof, ki je ravno okreval od srčne operacije. Velik mož, ne le po postavi, ampak tudi po srčni dobroti, mož za sedanje čase. za vse se je zanimal, razumel govorico malih in večjih študentov. Sporočil nam je, da bi rad

imel kosilo z učiteljstvom. Poklicali smo učiteljice, da se posvetujemo in programiramo. Vsaka izmed njih je z veseljem prevzela skrb za to ali ono jed, stroške smo kajpada nosile me. Ko je škof naznanil mladini šole prost dan, so vsi zavriskali. Mladina je povsod enaka.

Velika noč je bila duhovno blagoslovljena. Vse tri dneve je bila udeležba polnoštevilna in obhajil je bilo toliko, da sem morala misijonarju pomagati obhajati, h čemur me je povabil. S koliko hvaležnostjo sem ponavljala: Telo Kristusovo...

17. junija grem obiskat s. Zoro Škerl v Botswani. Obenem si bom ogledala dve naši misijonski postojanki, v Serove in Mahalapye. Ostanem tam nekaj dni, potem se pa vrnem, ker imam še šolo do konca junija.

Oba naša mlada duhovnika me večkrat obiščeta. P. Stanley ima samostojno župnijo v Soweto in lepo deluje med mladino. Prihodnji teden bo govoril tudi naši mladini o poklicih. P. Josepha je pa nadškof takoj poslal kot profesorja v semenišče. Ob počitnicah pa prihaja pomagat p. Stanleyu v župniji. Oba sta goreča duhovnika in oba priporočam v Vaše molitve, da ostaneta zvesta vodnika svojemu ljudstvu.“

Od treh misijonarjev iz družbe Sinov Presvetega Srca so se nam oglašili vsi trije. Najprej berimo pismo najstarejšega, brata VALENTINA POZNIČA:

„Najlepša hvala za poslani mi ček. Denar vedno kaj potrebujem za svoje osebne potrebe, ker predstojnik nima dosti dohodkov, odkar so nam farme vzeli, in mora zelo štediti z denarjem.

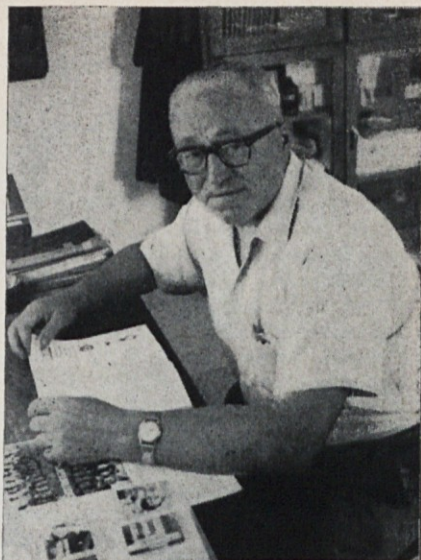
Meni gre kar dobro, vedno sem toliko zdrav, da še morem naše delavce nadzorovati pri zidanju novih hiš. Zdaj je država povsem prevzela bolnišnico, ki smo jo mi zgradili in or-

ganizirali, in mi nimamo več nobene skrbi z njo. Seveda ima ta nova država Lebova malo denarja in nam bodo le počasi nekaj izplačali za poslopje in ostalo, kar so prevzeli. Vaš denar mi posebno prav pride tudi zato, ker moram za svoj bolni želodec zdaj zdravila kupovati, dočim sem jih prej prejel v bolnišnici.“

Od obeh patrov navajamo najprej pismo p. FRANCA BRATINA, ki nam je pisal dne 18. maja iz bližine Middeburga v Transvaalu, Južna Afrika.

„Včeraj sem prejel od p. Kladnika pismo s čekom, ki ste mi ga Vi poslali. To bo kar prav prišlo za zidanje dveh podružničnih cerkva. Za eno že delajo opeko (a prav počasi, po zamorsko). Za drugo pa še vedno nimamo prostora, ker ga poglavar ne odloči, menda čaka, da ga podkupimo... To bo stalna težava pod črnsko vlado. Bog povrne Vam in vsem dobrotnikom to velikodušno sodelovanje z nami! Mi Vam moremo povrniti samo z molitvijo. A tudi mi smo potrebni Vaših molitev, da Bog omehča trda srca nevernikov. Zahvaliti se Vam moram tudi za razne knjige in za Katoliške misijone, ki nas tako lepo povezujejo z drugimi misijonarji in sodelavci v zaledju. Le prihajajo zelo neredno; včeraj sem prejel kar 4 številke naenkrat... (Op. KM: Kajpada mi pošiljamo vsako številko sproti.)

Za misijonsko delo tu pri nas je najslabše, da ni domačih poklicev. V naši škofiji imamo malo semenišče, a ne pride nič pravega ven. Tudi če kdo pride v veliko skupno semenišče, tam kmalu omaga. Sploh pa veliko semenišče zaenkrat ne deluje, je zaprto, ker so bile težave ne samo z dijaki, temveč tudi s profesorji. Črnci ne znajo prav uporabljati svoje prostosti; takoj postanejo oblastni, nezadovoljni in vdani materializmu. Vsi

Misijonar p. Franc Bratina F.S.C.
Južna Afrika

bi bili radi škofje ali vsaj župniki v župnijah belih v mestih. Iščejo pač več denarja in udobnosti. Da bi delali za napredek svojih lastnih ljudi, jim prav nič ne diši. Seveda moram takoj popraviti: tu in tam se najde tudi kak idealen črni duhovnik. A ker je premalo takih, je tudi malo poklicev. Seveda tudi naši beli modernisti ne bodo vzbudili poklicev s svojimi pogostimi sestanki.

Politične razmere so zelo težke in nevarne za Južno Afriko. Imamo komuniste na levi in desni. Hujskanje na znotraj in na zunaj. Najhuje je to, da ves svet ponavlja za njimi njihovo propagando in dela težave, namesto, da bi pomagali. Črnci niso zmožni sami sebe vladati; povesod, kjer je to že vpeljavano, je sama korupcija, celo najboljše nikamor naprej ne pridejo. Ubogo ljudstvo pa trpi. Mi misijonarji zaenkrat nimamo te-

žav, razen da smo imeli nekaj vlovov, a to delajo le navadne barabe, ki stikajo za denarjem, da jim ni treba delati.“

Končno nam p. ALBIN KLADNIK v dveh pismih iz White River poroča sledeče:

„Sprejmite mojo iskreno zahvalo za Vaše pismo s prilogo. Z ljubeznijo se spominjamo v molitvah naših dobrotnikov.

Pri nas v Afriki se prebuja črni nacionalizem. Škoda le, da se mu za hrbtom skriva komunizem. Točno tako, kot se je pri nas v Sloveniji skrival za Osvobodilno fronto. V resnici je to le klika morilcev, ki bi se rada dokopala do oblasti. Črni po naravi niso komunisti. Njihov način življenja je patriarhalen. Vladali so jim in jim deloma še danes vladajo črni mali kralji in poglavarji; vsako pleme ima svojega poglavarja. Zato se komunizem le težko uveljavlja med njimi. Ker starejši ljudje niso do vzetni zanj, je začel izrabljati šolske otroke. Nažene jih z grožnjo na ceste, da kričijo in zažigajo šole. Velika večina otrok sploh ne ve, za kaj gre. Kričijo, ker drugi vpijejo. V Soweto v Johannesburgu je bilo pač najlažje uprizoriti revolucijo. Tam je mesto s 150.000 črnimi prebivalci. Zaenkrat pa se komunistom še ni posrečilo. Tukaj v moji neposredni bližini je velika gimnazija za črne s 780 dijaki; ravnatelj je katoličan. Iz Soweto so prišli rdeči agenti, da bi jo zažgali, a jim je spodletelo. Večina ljudi je zelo nasprotna tem terorističnim metodam.

Danes se zdi, da ves zahodni svet pomaga komunizmu. Da bi ubili „muho apartheid“, hočejo spustiti volka med ovce, ki pomaga levičarjem, komunističnim sopotnikom, ki so bolj nevarni kot komunisti sami. Tako so komunisti v Angoli in Mozambiku prevzeli oblast proti veliki večini na-

roda, najmanj 80 odstotkov proti.“

V naslednjem pismu, v katerem se tudi zahvaljuje za drugo pošiljko njegovi slovenski misijonski skupini iz Sklada KM za vse slovenske misijonarje, pa p. Kladnik piše:

„V Afriki, se zdi, se je položaj malo izboljšal, ker so Francozi poslali Marokance proti komunistom... Proti komunistom so se obrnili tudi muslimanski Arabci, ki so tudi nasprotni brezbožnim komunistom, kateri se bore proti muslimanom v Eritreji. Še celo Amin je poslal rusko orožje v Zaire proti komunistom. Zdi se mi, da se bodo komunisti v Afriki razočarali. Komunisti še ne poznajo mentalitete črnih; to niso Evropci ali Azijci. Črni so zelo spremenljivi in nezanesljivi. Nikoli ne veš, kaj prav za prav črni misli. Take jih je naredil stoletja podrejeni in večkrat suženjski položaj. Pa kljub temu jih imam jaz rad in imam lepe spomine na delovanje med njimi.“

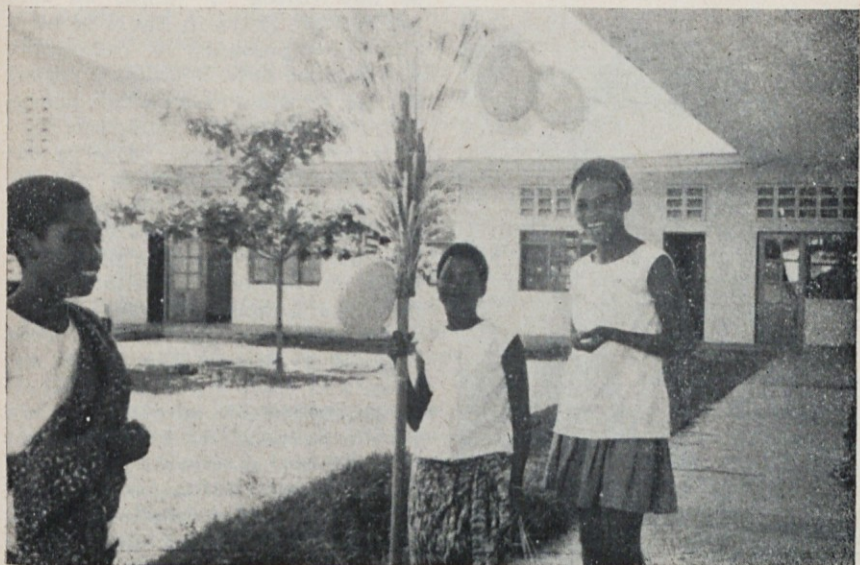
Iz Južne Afrike se nam je oglasila od štirih slovenskih oblatinj sestra TEREZIJA ALOZLIJA ŠTEH v kratkem pismu z dne 5. junija:

„Dolgujem vam veliko zahvalo za toliko dobrega, ki nam ga storite v duhovnem in gmotnem pogledu. Bog Vam povrni!

Tukaj v Ceres imamo še mir, toda vse naokrog je pa precej nemirno in bilo je že več smrtnih žrtev. V božjih rokah smo, vanj zaupamo in se mu vsak dan bližamo, saj On je naš cilj; mi smo se pač vsega Njemu za duše darovali. Zame se je čas približal in verjetno ni več daleč, da se duša potopi v morje Ljubezni. V času pa, ki nam je še odmerjen na tem svetu, delamo in darujemo vse delo in molitve z gorečo željo, da bi se rešilo veliko duš za nebesa v slavo in čast božjo. Bodite prepričani, da molim za vse dobrotnike misijonov!“

Iz misijona s. Karničnik v Zaire. Tu je sestra (na sliki je vidna le njena roka) pred hišo domačinov pri kuhi. Spodaj: Tri gimnazijke pred sestersko hišo pri nekem prazniku.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

MISIJONSKI ZAVOD

Vsaj enkrat na leto se moramo oglasiti v „Katoliških misijonih“. Če ne bi bilo drugega razloga, je razlog ta, da se vsakokrat zahvalimo vsem dobrotnikom za njihovo pomoč. Med te pa ne štejemo samo tiste dobre misijonske in zavodske dobrotnike, ki nudijo materialno podporo, ampak tudi tiste, ki molijo v ta namen, da bi se fantje v Misijonskem zavodu dobro razvijali in potem šli zvesto na pot svojega poklica ali kot duhovniki, misijonarji, laični misijonarji (četudi le za nekaj let) ali kot apostolski delavci v zaledju. Cerkev danes povsod potrebuje ljudi, ki niso zaverovani samo vase, ki ne iščejo samo svojega udobja, ampak žive za druge. In to je cilj vse zavodske vzgoje.

Da tako poročilo spada v naš list, pa daje povod že ime samo. Saj je Misijonski zavod. V njem je celotni krščanski vzgoji dan še ta poudarek: misijonski. Danes to ni nič več nekaj izrednega, saj je trden nauk Cerkve po koncilu, da je krščanska vzgoja okrnjena, če ni misijonska. Prav ta katoliška širina je potrebna tistim, ki bodo stopili v 21. stoletje in ustvarjali nov – upamo boljši svet.

Letos nam daje za to poročilo še nov razlog. V juniju na sam praznik sv. Petra in Pavla je bil v Ljubljani posvečen v duhovnika naš gojenec *Jože Bokalič*. V cerkvi Marije Kraljice smo na dan posvečenja bili duhovno udeleženi njegove sreče. Pri maši, ki jo je daroval vodja Misijonskega zavoda, sta sodelovala oba naša diakona: brat *Jožeta Vinko Bokalič* in *Miloš šušteršič*, ki sta bila posvečena letos na binkošti v stolnici naše škofije v Lomas de Zamora. Glavna ministranta pa sta bila *Jože Adamič* in *Branko Jan*, ki sta zaprosila za vstop v Misijonsko družbo in sta tudi že sprejeta. Seveda je bila navzoča vsa Slovenska vas in posebno je sodelovala vaška mladina z gojenci Misijonskega zavoda, da je bila slovesnost čim lepša. Prihodnje leto marca bosta v duhovnika posvečena oba diakona in

takrat bo tudi ponovitev nove maše Jožeta Bokaliča, ki bo prišel med nas, da pomaga v Baragovem misijonišču zlasti pri pastoralnem delu.

Morda je na mestu, da ob tej priliki vsem prijateljem in dobrotnikom podamo točen podatek, koliko je do zdaj Misijonski zavod dal naraščaja Misijonski družbi. Trije so že duhovniki: dva sta misijonarja na Madagaskarju: Peter Opeka in Rado Sušnik, tretji se bo še nekaj mesecev uvajal v pastoralno delo, potem pa prišel sodelovat v Baragovo misijonišče, to je letošnji novomašnik Jože Bokalič. V Argentini sta dva dijakona: Vinko Bokalič in Miloš šušteršič. Potem sta v Ljubljani na študiju filozofije bogoslovca Barle Jaka in Osterc Andrej, v novicijatu v Beogradu pa trije lanski absolventi: Cukjati Marko, Mavrič Tomaž in Rot Pavle. Koncem novembra oddideta v novicijat Misijonske družbe še Jan Branko in Adamič Jože. Če seštejemo vsa ta imena, jih je ravno dvanajst. Prav pa je, da k njim prištejemo še tri laične misijonarje na Madagaskarju, ti so: Glinšek Janko, Jemec Tone in Žitnik Fredi.

Ta dejstva nedvomno opravičujejo obstoj Misijonskega zavoda. In če navajamo te podatke, moramo predvsem reči: hvala Bogu za vse to. Pa tudi dostaviti: hvala vsem dobrotnikom, posebno vsem dobrotnikom v Kanadi.

Vsi tisti fantje, ki so svoje študije dokončali v zavodu, pa nimajo duhovniškega poklica, pridno študirajo, počasi že prihajajo v odgovorne službe, sodelujejo pri različnih apostolskih delih in radi pridejo sem v zavod, pomagajo in s simpatijo spremljajo njegovo delo.

Bodočnost je v božjih rokah. Letos je spet 40 fantov v njem. To pomeni štirideset mladostnikov, ki preživljajo najbolj viharna leta, ki iščejo pot v svojo bodočnost, v svoj poklic, štirideset skrbi, štiri-deset problemov, pa tudi štirideset upov in pričakovanj. Življenje se razvija v vsem obsegu kot prejšnja leta. Potrebni pa smo trojne podpore: moralne, molitvene in – čeprav šele na koncu – tudi materialne. Znova je treba poudariti molitev. Kajti četudi ima zavod na široko odprta vrata v bodoče poklice, da je le v vsakem fantu volja za sodelovanje z zavodom v vsakem pogledu, je vendarle njegov obstoj opravičljiv le iz pričakovanja, da bo še dal duhovnikov misijonarjev. Jugoslovanska provinca Misijonske družbe prav gotovo zavoda ne bi niti ustanovila, niti toliko žrtvovala zanj in ne naprej vzdrževala, če ne bi bil glavni cilj: duhovniški poklici. Poklic pa je milost, ki sama mora pripeljati fanta do popolnoma svobodne odločitve. Zato pa vse dobrotnike in prijatelje za to najbolj važno podporo ponovno prosimo: za molitev, da bi Bog še izbral med temi, ki so zdaj v zavodu in ki še pridejo.

Končno še kot dokaz popolne svobode v izbiri poklica navajamo imena letošnjih absolventov. V zadnji številki je bila objavljena njihova fotografija. Kot že rečeno: dva sta že sprejeta v Misijonsko družbo (Jan in Adamič), ostala dva pa sta se odločila: Mehle Anton za ekonomijo in Križ Marko za medicino. Zvesto sta sodelovala vso dobo bivanja v zavodu, zato smo prepričani, da bosta na ta ali oni način pri ciljnih in namenih zavoda sodelovala tudi v bodoče.

Da bi poročali o vsem drobnem življenju zavoda, je odveč. Fantje izdajajo za svoje starše, sorodnike in prijatelje svoj – na ciklostil razmnožen – list. Kdor bi želel več podrobnosti vedeti, mu lahko pošljemo letošnje tri številke, kjer so posebej in v podrobnosti dane informacije o vsem raznovrstnem življenju zavoda.

Za konec samo še eno: naj Bog bogato povrne vsem tistim, ki so kakorkoli pomagali zavodu in se jim priporočamo še za naprej.

F S

MISIJONARKA S. CECILIJA RODE V ARGENTINI

Po več kot petih letih svojega delovanja v čisto mohamedanskem Iranu v Aziji je prišla v Evropo in potem v Argentino usmiljenka s. Cecilija Rode.

V Franciji se je v glavni hiši družbe duhovno osvežila na posebnih duhovnih vajah za predstojnice in družbeni generalki podala račun o svojem vodstvu sesterske postojanke v gobavski naselbini pri Tabrizu v Iranu.

Iz Pariza se je pa napotila v Argentino, kjer je preje delala in živela 25 let, kjer počivata njena mati in oče in kjer ima dva brata in eno sestro s svojimi družinami, pa kup ožjih in daljnih sorodnikov; med njimi naj bi si počila in si nabrala novih telesnih moči za nadaljnje delovanje v Aziji.

Delovanje sestre Cecilije v iranski gobavski naselbini že poznamo iz njenega poročanja „Katoliškim misijoncem“, zato naj v naslednjem le poročamo o tem, kako je preživela v stiku z rojaki skoraj mesec dni svojih počitnic.

Tu se je mudila nekako od srede junija do 11. avgusta. Kraj njenega bivališča je bilo pred vsem od Buenos Airesa kakih 30 km oddaljeno mesto Ituzaingó, kjer živi s svojo družino njen brat Tone; nečaki so je bili silno veseli in se jim je v tem času zelo priljubila. Od tam je obiskovala slovenske sosesre v Argentini ter hiše, v katerih je pred leti delovala, pa razne sorodnike. V prvi vrsti je bila to družina njene starejše sestre Mare Rode por. Steinhaus v kraju Villa Ballester, pa njen drugi v Argentini živeči brat, ki je profesor na univerzi v General Pico, kakih 700 km stran od Buenos Airesa; tam živi s svojo ženo in s petimi otroci. Na potovanjih po deželi okrog svojcev je misijonarko spremljal brat Tone, ki si je za to priliko pač vzel nekaj dopusta, ta ali oni dan.

Pred vsem je pohitela v Baragovo misijonišče, kjer je prisostvovala sestanku misijonskega krožka Misijonskega zavoda, na katerem je kramljala o sv. misijonski deželi in svojem delu, fante pa tudi obdarila z misijonskimi spominki in nekaj prav lepimi predmeti iz Irana za njihov posebni misijonski srečolov, ki ga prirede v avgustu in za katerega se zelo trudijo, pripravljajoč dobitek.

V kraju Ramos Mejía je po dopoldanski nedeljski maši najprej doživela misijonsko srečanje s tamkajšnjimi rojaki, ki ga je vodil Ladislav Lenček CM, nato pa se je udeležila skupnega kosila, ki so ga ob njenem prihodu organizirali njeni gimnazijski sošolci iz Spittala; prišlo jih je veliko število s svojimi družinami, tako da je bilo pri tem srečanju navzočih nad 40 oseb, med njimi tudi njihov nekdanji profesor Vinko Logar; kosila se je udeležil kajpada tudi urednik Katoliških misijonov.

Misijonarka se je pridno udeleževala raznih prireditvev, ki so bile v tem času v slovenski skupnosti, zlasti Spomina junakov in pa zlate maše č. g. Gregorija Malija, ki je stric njene svakinje, žene brata Toneta.

Ta zlatomašnik, pa msgr. Orehar, krajevni dušni pastir Jože Škrbec, iz Misijonišča pa oba misijonska delavca, superior Franc Sodja CM in urednik Ladislav Lenček so bili tudi gostje na poslovlnem kosilu, ki so ga misijonarki priredili njeni najožji domači na domu brata Toneta v nedeljo, 10. julija.

S tem so se pa tudi njene počitnice končale in naslednji dan je z letalom odpotovala naravnost nazaj med svoje ljube gobavce v Iran.

Bog jo ohranjaj vedno tako duhovno in telesno svežo, pa tako preprosto in ljubeznivo, kakor smo jo doživeli v Argentini ob njenem obisku! Molimo za blagslov njenemu delu!

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Nismo še nič poročali o tem, kako se je imel kaj misijonar brat Ivan Kešpret SDB v domovini, ko se je nekaj mesecev mudil tam, da si malo odpočije in osveži za nadaljnje misijonsko delo v Indiji, kjer deluje že kakih 30 let. V Evropo pa je prišel pred vsem zato, da se izpopolni v litografski

umetnosti. Vodi namreč salezijansko tiskarno v Madrasu, ki se je zadnje čase zelo modernizirala, ker je dobila najnovejše tiskarske stroje. Ko je bil v Sloveniji, je obiskal svoje sorodnike, nato pa šel v Turin na študij svoje stroke, potem pa je hodil po salezijanskih in drugih dušnopastirskih postojankah in predaval o njihovih misijonih v Indiji, in sicer s pomočjo prav lepih skioptičnih slik, ki jih je izdelal sam; je namreč mimogrede tudi družbeni fotograf v misijonu. Upamo, da bomo od njega samega, sedaj, ko se je povrnil v Indijo, prejeli kaj več vesti o tem, kako se je imel v Evropi.

V Argentini bodo praznovali petindvajsetletnico Južnoameriške Baragove zveze, kateri zdaj načeljuje dr. Filip Zakelj, ki je tudi urednik njenega glasila Baragov vestnik, vsaka številka na osmih straneh dvojnega formata „Kato-liških misijonov“. Za jubilej se je poživilo delovanje odbora, ki pripravlja sporazumino in skupno z misijonsko akcijo Baragovo proslavo ob 25-letnici J.A.B.Z., in sicer na misijonsko nedeljo, predzadnjo v oktobru, kar je povsem primerno, saj se s proslavljanjem vélikega misijonarja Baraga proslavi prav lepo tudi misijonska misel sama. Zadnja številka Baragovega vestnika je objavila besedilo Baragove devetdnevnice, ki jo je pred več kot 30 leti sestavil pokojni pisatelj Karel Mauser, velik Baragov častilec. S tem se je J.A.B.Z. na primeren način pridružila posmrtnemu spominjanju tega pisatelja najno-vejšega slovenskega Baragovega življenjepisa, ki ga je Karel Mauser pisal za torontsko „Božjo Besedo“, katera je njega prvi del objavila v knjižni obliki. Tam bi radi izdali tudi drugi del življenjepisa in iščejo primernega pisatelja, da delo zaključi, ko je pisatelja doletela smrt tik pred koncem.

V Buenos Airesu je praznoval svojo zlato mašo župnik Gregor Mali, ki je bil pred 30 in več leti v Ljubljani pomemben sodelavec pri tedanji misi-jonski akciji v Ljubljanski škofiji. Med drugim je tudi predaval na duhov-niškem misijonskem tečaju in je njegovo predavanje skupaj z drugimi izšlo v knjigi „Misijonska predavanja“ v Ljubljani med drugo svetovno vojno. Zlatomašnik je tudi napisal misijonsko himno „Zbudite se, katoličani“, ki jo je uglasbil komponist Matija Tome, oba na prošnjo tedaj živahno delujoče Slovenske misijonske dijaške zveze. Misijonska akcija v izseljenstvu se zlato-mašnikovega sodelovanja in trajne njegove misijonske zavzetosti ob njegovem mašniškem jubileju toplo spominja in slavljenцу k jubileju iz srca čestita!

Misijonskega simpozija o današnji formaciji misijonarja, ki se bo v oktobru vršil v Rimu in na katerem bodo predavali odlični misijonski teoretiki mednarodnega slovesa, se bodo, poleg tajnika tega simpozija samega mons. dr. Jezernika, ki simpozij organizira, udeležili tudi številni rimski Slovenci. Iz domovine je prijavljen neki Hočevar, ki je verjetno dušni pastir v diaspori na jugu Jugoslavije, č. g. Tone Hočevar, brat slovenske misijonarke s. Deodate Hočevar.

Naš sodelavec in urednik L. Lenček CM, ki se je pred poldrugim letom odpravil na obisk vseh slovenskih azijskih misijonarjev, ki mu ga je pa preprečil zlom noge v Evropi, se zdaj spet pripravlja na ta obisk, katerega so se misijonarji, ki se z vsemi že ves čas njihovega misijonskega delovanja dopisuje in jim pomaga, zelo veselili tedaj in se ga vsele sedaj. Priporo-čamo misijonskim prijateljem v molitev ta novi poskus; če pa želi kak misi-jonski dobrotnik k dragemu podvigu kaj prispevati, bo vsak dar dobrodošel!

Slovenska mladina iz Slovenske vasi pri Buenos Airesu je v režiji Cirila Jana pripravila šaloigro „Krčmarica“ in jo odigrala na raznih šolskih odrih v kasteljanskem jeziku, čisti dobiček 33.000 pesov pa darovala za svoje so-vaščane na Madagaskarju.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, Remedios de Escalada, prov. Bs. Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1977: V Argentini in sosednjih deželah: II. polletje 800 pesov. Celoletna: V ZDA in Kanadi: 4 dolarje; v Italiji: 3.500 Lir; v Avstriji 80 šilingov; v Franciji 20 NF; v Angliji 2 funta; v Avstraliji 4 dolarje; v Argentini 1.400 pesov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico, rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Vía Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijelela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKI DAROVI

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Janez Pršan, Boulogne, Argentina, 450 pesov; Mikelj, Ramos Mejía, Arg., 500 pesov; Jože Žakelj, Ramos Mejía, 400 pesov. — Razni po dr. Humarju v Gorici, 40.000 Lir.

ZA MISIJONE

Advokat Jože Dobovšek, Argentina, 3.000 pesov; N.N., po „Slogi“, 16.660 pesov (Arg.).

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Argentina (v pesih): Franc Novak, Cinco Saltos, 10.000; č. g. Stanko Skvarča, Luján, 3.000; Aleks, Patri in Franc Mugerli, Villa Insuperable, 900.

Francija (v frankih): Marija Steržinar, 600; č. g. Dejak Tone, 180.

Gorica (v lirah): Razni po dr. Humarju 700.000.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za o. Jožeta Cukale v Bengaliji: dr. Vladimir Pezdirc, 2.000 pesov; za mis. štanta in njegove gobavce, č. g. Stanko Skvarča, 4.000 pesov.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612